

LINDA CAJIO

Fratele vitreg

ALCRIS

Capitolul 1

Tansy Ormerod se zgribuli sub vântul rece care bătea dinspre Polul Sud. Deși trecuseră deja patru ani de când sosise aici și ar fi trebuit să fie obișnuită cu vânturile puternice care pustiau Wellingtonul, ea le găsea și acum la fel de greu de suportat. Mai erau trei săptămâni până la Crăciun când vremea, în mod obișnuit, era frumoasă, atrăgând oamenii spre plajă, sau spre vârful munților. Dar, în acest an, capitala Noii Zeelande era mereu pradă vântului puternic și vremea era extrem de schimbătoare. Orașul aflat pe coasta de sud a Insulei de Nord, spre strâmtoarea Cook, își merita numele de Wellington, Răscrucea Vânturilor.

– Ești prea slabă. Iar faptul că te-ai născut și ai crescut la Auckland te face și mai vulnerabilă, o necăjea Rick.

– Și tu te tragi din aceleași locuri.

– Da, dar primii ani de viață i-am petrecut la Christchurch. Acolo da climă!

Tansy zâmbi. Nu se așteptase ca Rick să-i lipsească atât de mult. Fusesse o companie plăcută, iar ea ajunsese să-l placă foarte mult, deși locuiseră împreună doar câteva luni. Rick plecase să-și găsească un drum în viață, lăsând-o surprinsă de golul din sufletul ei când rămăsese singură.

Prin zâmbetul ei frumos Tansy reușea să atragă atenția trecătorilor care se opreau să asculte balada cântată de ea, și-i lăsați câteva monede lângă chitară. Privirea ei rătăcea dincolo de șirurile de mașini care se vedeau aliniate în fața ei. Tresări uimită. Îl văzu din nou pe bărbatul care o urmărise în ultimele zile.

Puțini fură acei trecători care sesizară ezitarea din glasul ei. Lipsa momentană de concentrare nu fu observată decât de ea. Văzu aceeași mașină mare, oprită în fața ei, condusă de același bărbat

care o ținuse sub observație în ultimele zile. Aici, pe stradă, primejdia venea de la cei care erau la fel de săraci ca ea, nu de la cei care-și puteau permite astfel de mașini. Poate era doar o coincidență, nu ea era cea căutată.

Ultimele acorduri ale chitarei ei stârniră ropote de aplauze, însoțite de zgomotul monedelor care căzură în tipsia pentru bani.

– A fost o melodie frumoasă. Cum se numește? întrebă o doamnă între două vârste.

Tansy se mai relaxă, dar nu-și luă ochii de la banii dați de oameni. În anii petrecuți pe stradă ea învățase să nu aibă încredere în toți oamenii, mai ales în cei de pe stradă. Cu o zi înainte, tot ce agonisise îi dispăruse când sărise în ajutorul unui bătrân care se simțea rău. Lipsise doar cinci minute, timp în care îi acordase bătrânului primul ajutor, dar fusese de ajuns pentru ca banii să dispară.

Tansy fusese mulțumită că-i lăsaseră cutia chitarei, cel puțin.

– Se numește „Balada unui îndrăgostit“, spuse ea zâmbind.

Femeia îi mulțumi încă o dată și plecă. În locul ei apărură un bărbat înalt și solid care nu mai lăsa vântul să răzbătă spre ea. Tansy își ridică șuvițele de culoarea morcovului care răzbătuseră prin bereta neagră. Ridică ochii și înlemni. Era bărbatul din mașină. Ceea ce văzu ea o făcu să creadă că nu era o coincidență. Ochii lui verzi o fixau, iar ea înțelese că bărbatul venise cu un scop bine definit. Era foarte înalt și tocmai de aceea se aplecă deasupra ei, iar Tansy putu să-l examineze în voie. Era genul de bărbat pe care-l disprețuia ea cel mai mult, sofisticat, îmbrăcat într-un costum în dungi. Era prea tânăr și prea frumos pentru a fi un membru al parlamentului, își spuse ea, dar îi zâmbi pentru a nu lăsa să se vadă că simțise ca o lovitură în stomac la vederea lui. Poate că era vreun avocat, sau vreun om de afaceri care aștepta să apară ceea ce-l interesa. Hainele lui scumpe și ținuta impecabilă o făceau să nu-l agreeze. Indiferent ce-ar fi fost, el nu putea fi un funcționar oarecare.

— Este foarte frumoasă melodia pe care o cântă, îi spuse el privind-o într-un fel anume care o făcu să se înfioare. Sprâncenele lui se îmbinau

deasupra ochilor reci, pătrunzători. Bărbatul ținea sugestiv în mână o hârtie de cinci dolari. Tansy își ridică din nou privirile spre el oprindu-le asupra gurii lui tăiate dur, semn că bărbatul nu era dispus la compromisuri.

– Mulțumesc, zise ea înțepată.

– Oare am mai auzit-o undeva?

Tansy nu găsi nici un răspuns mai inteligent:

– Se poate, o cântă atâția.

– Da, mai ales cei care cântă cântece de dragoste. Îmi plac inflexiunile vocii tale, din strofa a doua. Cred că toate femeile lăcrimează când le aud. Cine este autorul?

– Eu l-am scris, spuse ea cu ochii scânteietori.

Orice persoană cu o oarecare cultură muzicală ar fi recunoscut că acest cântec era copiat. Dar ea nu avea timp de pierdut acum. Dacă nu aduna cincizeci de dolari până seara, nu avea din ce să-și plătească chiria.

Iar dacă el făcea vreo încercare de a o agăța, nu era ceva care s-o intereseze. De aceea, pentru a-l determina să plece, ea își aranjă chitara ca și când ar fi început un alt cântec.

– Isteață fată, zise el cu un zâmbet enigmatic. Apoi, foarte repede pentru ca ea să nu realizeze ce spusese el, o întrebă: l-ai scris pentru Rick Dacre?

Fiind direct vizată Tansy simți că îi pierde până și ultima picătură de sânge din obraji.

Cu toate că învățase tot ce se putea învăța pe străzi, ea sesiză o amenințare latentă în ochii bărbatului și se simți și mai nesigură. Chiar dacă el era un bărbat sofisticat, din privirile lui răzbătea o hotărâre nestrămutată, o voință de fier, care o făceau pe Tansy să nu se simtă în largul ei.

– Cine sunteți? îl întrebă ea, realizând că ar fi fost lipsit de sens să nege că-l cunoștea pe Rick. Acest bărbat se afla în fața ei cu un scop.

– Sunt fratele lui.

Tansy strânse din dinți. Deci acesta era faimosul Leo Dacre! Regăsindu-și rapid cumpătul ea încercă să nu lase nimic să i se citească pe figură.

– A, văd că știi cine sunt, zise bărbatul.

– Sigur că știu, admise ea. Rick îi vorbise mult despre bărbatul pe care el îl iubise dar îl și urâse și de care fugise. Știu că Rick avea un frate numit

Leo. Bărbatul ridică din sprâncene. Tansy îl înfruntă fără să clipească. Cu gesturi lente el scoase un act de identitate; pe acesta se afla o fotografie sub care era scris numele lui. Leo James Dacre, în vârstă de douăzeci și opt de ani. Nu semăna deloc cu fratele lui. Rick avea ceva de băiețandru, ceva foarte copilăros și plăcut. Bărbatul din fața ei parcă se născuse matur. El puse la loc actul de identitate.

– Vreau să vorbim despre Rick.

Tansy simți instinctiv un fel de teamă față de acest bărbat cu privirea de gheață. Nu era omul cu care să te poți pune. Tansy ridică din umeri.

– Bine, dar n-o putem face acum.

Bărbatul își lăsa privirea spre monedele care se adunaseră în cutia de la chitara ei.

– Cât m-ar costa să te fac să stai de vorbă cu mine?

În aparență vorbele lui aveau o tentă de insultă, iar ea-și dădu seama că le folosisese deliberat. Realizând că nu putea să se împotrivească acestui bărbat, dar că, totuși, nu era bine să cedeze atât de ușor, ea îi spuse:

– Nu mă poți cumpăra.

– În acest caz, aş vrea să te închiriez o vreme.

De astă dată insulta era evidentă. Cu toate acestea, Tansy încercă să se stăpânească.

– Cât va dura?

– Asta, zise el, depinde numai de tine.

Tansy se hotărî imediat. Deşi nu voia să aibă nimic în comun cu acest bărbat, experienţa o învăţase că nu era bine să se joace cu un astfel de om. De aceea îi spuse adevărul:

– Am nevoie de cincizeci de dolari ca să-mi plătesc chiria.

Dacă ar fi citit triumf sau satisfacţie în ochii lui, ea s-ar fi schimbat imediat. Dar impasibil, el scoase portmoneul şi îi întinse câteva bancnote. Tansy le numără înainte de a lua monedele pe care le adunase de dimineaţă. Strânse chitara şi-i spuse:

– Este o bodegă, mai jos tot pe strada asta.

– Câţi ani ai? întrebă bărbatul şi întinse mâna spre chitara ei.

Luată prin surprindere, Tansy i-o întinse înainte de a apuca să vorbească:

– Nouăsprezece. Cea de a douăzecea aniversare a ei era peste câteva zile şi atunci ea devenea

majoră. Nu beau alcool, iar dacă te întreabă cineva, poți spune că ești tutorele meu.

El se grăbi să țină pasul cu ea, pentru ca oamenii care treceau pe stradă să nu-i despartă.

– Sunt prea tânăr pentru a-ți fi tutore, zise el. Dar soț ți-aș putea fi.

– Nu ești genul meu, spuse ea.

Dacă ea n-ar fi realizat asta deja, privirile aruncate de cei care treceau pe lângă ei ar fi făcut-o să înțeleagă. Femeile care treceau pe lângă ei se uitau la acest cuplu cam ciudat. El era îmbrăcat în haine costisitoare, foarte elegante, iar ea în cele mai ieftine lucruri care se puteau găsi. Intrară într-o cafenea, unde Tansy bău lapte, iar el o bere. Se aștepta ca bărbatul s-o bombardeze cu întrebări. Nu era obișnuită să capituleze prea ușor, dar ceva care de data asta nu mai ținea de logică o avertiza că nu va scăpa prea ușor de acest bărbat.

– Cât timp ați trăit împreună? o întreabă el brusc. Tansy se zbârli:

– Am locuit câteva luni într-o cameră, dar n-am avut relații intime, îi răspunse ea.

Bărbatul o privi surprins.

– Știi unde a plecat Rick?

Fără a ezita, ea îi spuse, mințind:

– N-am nici cea mai vagă idee.

Tăcerea care se lăsă degeneră într-o tensiune foarte ciudată.

– Ar fi foarte bine pentru tine dacă mi-ai spune, Tansy.

Tansy spera că frământarea și neliniștea ei nu se vedeau. Cu toate că Leo nu se lăuda cu asta, din felul lui de a fi și din reacțiile lui se putea înțelege că familia Dacre avusese mulți bani. Deși nu avea altă sursă de venituri decât ceea ce obținea din cântat, Tansy considera că există lucruri mai importante decât banii: loialitatea, de exemplu.

– Nu știu nimic despre Rick, repetă ea cu obstinație.

– Păcat.

Tansy îi înfruntă privirea și, fixându-l, ea observă ceva ciudat, ca o dungă aurie care i se putea vedea în jurul pupilelor. Se simți cuprinsă de un fior ciudat, de o senzație stranie de răceală, de parcă s-ar fi confruntat cu un extraterestru. Era conștientă că în afară de

apartenența la aceeași rasă umană, nu avea nimic în comun cu Leo Dacre. Schiță un zâmbet.

— Să nu îndrăznești să râzi de mine, spuse el.

Tansy se lăsă pentru un moment sub influența privirii lui din care răzbătea doar mânia unui om care nu era obișnuit să piardă, dar luptă pentru a rezista tentației de a-i spune ce voia el să afle.

— Nu am cu ce să te ajut, zise ea brusc dezlipindu-și privirea de a lui.

În acel moment intrară două femei frumoase, elegant îmbrăcate, cu voci care denotau o mare siguranță de sine. Leo Dacre urmări cum se așează la o masă, iar profilul lui arogant se contură pe peretele barului.

Când privirea lui reveni asupra lui Tansy era rece, plină de dezamăgire, de parcă ea ar fi fost o cantitate neglijabilă pentru care nu merita să se înfurie. Tansy simți cum i se zburlește părul la ceafă; cu toate încercările ei de a se stăpâni, simțea că își va pierde curând controlul.

— Ți-a povestit despre casa noastră? o întreabă el cu același aer lezat.

Tansy ridică din umeri.

– Mi-a spus câte ceva.

– Asta înseamnă că ți-a vorbit și despre mama. Tansy mai luă o gură de lapte.

– Da, o dată sau de două ori.

– Rick și mama au fost foarte apropiați. El nu știe câtă suferință i-a provocat mamei dispariția lui. Nici acum nu doarme noaptea, mereu este obsedată că i s-a întâmplat ceva rău.

Fără îndoială, acest Leo Dacre era un bărbat inteligent. Nu lăsa să răzbată nici o notă de îngrijorare în glasul lui rece și tăios. Dacă Rick nu i-ar fi vorbit fără încetare despre fratele lui vitreg, poate că Tansy ar fi cedat și i-ar fi dat toate informațiile. Dar ea știa prea multe despre el, despre faptul că era un tip plin de sine, care nu știa ce înseamnă eșecul, un tip necruțător care îi vedea pe cei din jur ca pe niște unelte ce trebuie manipulate.

– Când l-am văzut ultima oară, era bine, sănătos și nu avea probleme.

Leo o ținui cu privirea, care în acel moment avea ceva de pasăre de pradă gata să atace.

– Mama abia a părăsit spitalul, a fost operată, are cancer.

Asta fu o lovitură pentru Tansy. Fu gata să cedeze, dar își aminti promisiunea pe care i-o făcuse lui Rick.

– Regret, dar nu știu nimic mai mult, zise ea.

– Trebuie să continue tratamentul și vrea să-l aibă pe Rick alături de ea.

– Este normal să-și dorească asta. Tansy făcu un efort să-și afișeze pe figură același aer de înțelegere. Lucrurile se schimbau în acest context. Rick își iubea mama și era normal să fie alături de ea în momentele grele. Tansy își lăsă privirea asupra paharului pe care-l ținea cu ambele mâini. Își relaxă degetele lungi și puternice, încercând să găsească o rezolvare la problema care se ivise. Ce naiba trebuia să facă?

– Deci nu ești dispusă să mă ajuți? insistă Leo Dacre.

Tansy observă mușchiul care îi tresări în momentul acela pe chip. Îi studie trăsăturile care nu trădau nici o altă emoție. Dinspre el nu se simțeau decât unde de mânie, iar ea percepă că bărbatul făcea eforturi mari de a-și păstra controlul.

– Nu pot să te ajut, șopti ea, simțind oarecare teamă. Încearca să pară detașată, dar bărbatul nu percepu decât plictiseala ei.

– Cât ar costa să obțin informațiile dorite?

Accentul pus de el pe partea financiară o făcu să-și piardă controlul. Ochii ei aruncară scânteii. Pe un ton tăios ea îi spuse:

– Nu m-au interesat banii niciodată.

– Nu trebuie să-mi dai acum un răspuns. Mai gândește-te la noapte și comunică-mi mâine hotărârea ta, spuse el cu calm și convingere.

Tansy își aminti că el era avocat și, desigur, dispunea de tot arsenalul meseriei, de care făcea uz din plin. Abia acum înțelese ea de ce îi spunea Rick că fratele lui vitreg ajunsese pe culmile profesiei. Își folosea vocea, ținuta și prezența care intimidau pe oricine, ca pe niște arme. În fața instanței era invincibil; Tansy simți milă pentru oricine se lăsa sedus de glasul și de felul în care arăta Leo Dacre. Îi înfruntă privirea, încercând să mascheze emoțiile puternice care puseseră stăpânire pe ea.

– Îmi pare rău, zise ea terminându-și laptele și ridicându-se. Nu-ți mai pierde vremea cu mine, domnule Dacre. Nu te pot ajuta cu nimic.

Îndreptându-se spre ușă ea simți privirea lui care o însoți până la ieșire. În acea perioadă Wellingtonul fusese zguduit de cutremure puternice, dar efectul acelei priviri avu darul de a o înspăimânta mai tare decât orice manifestare telurică ce se măsură pe scara Richter. Tansy luptă din greu să nu se lase impresionată. I se păru că picioarele o duceau mult mai repede ca de obicei: abia aștepta să dispară din raza lui de influență. O dată ajunsă afară răsuflă ușurată, privind clădirile familiare care se ridicau pe strada Quay și oamenii ce se grăbeau carencotro. Probabil că Leo Dacre se aștepta ca ea să se ducă acasă, acum când făcuse rost de cincizeci de dolari. De aceea, pentru a-l deruta ea porni spre locul în care obișnuia să cânte.

Petrecu restul după-amiezii trecându-și în revistă repertoriul, așteptând ca Leo Dacre să apară din moment în moment și, când termină programul, fără ca acesta să-și mai facă apariția, nu știu ce să simtă, să fie dezamăgită, sau fericită că a scăpat de el.

Și asta nu pentru că i-ar fi plăcut bărbatul. Era un individ prea puternic, prea plin de el, căruia

îi plăcea să-i intimideze pe cei cu care intra în conflict. Dar pentru ea se dovedi foarte greu să-și alunge din minte imaginea mamei lui Rick, care era bolnavă și-și dorea fiul aproape. Cu toate că Rick era uneori exasperat de comportamentul mamei sale, dorința ei de a-l avea aproape era de înțeles. Rick moștenise structura fragilă a mamei sale și doctorii se luptaseră să-l ajute să supraviețuiască. Fusesse readus de câteva ori la viață datorită lor, apoi, în câțiva ani reușise să se întrezeze și să capete puteri. Mama lui, înspăimântată de felul în care fusese nevoită să lupte pentru viața fiului ei, nu mai dăduse naștere altor copii.

Tansy era sigură că Rick și-ar dori să fie alături de mama lui în aceste momente grele ale vieții ei. Ce ar fi trebuit să facă ea acum? Încă nesigură de decizia pe care trebuia s-o ia, Tansy se îndreptă spre casă. Locuia într-una din casele vechi de lemn, într-o suburbie a Wellingtonului, aflată la distanță egală de universitatea unde studia și de străzile pe care obișnuia să cânte. La etajele superioare ale casei, chiriașii se schimbau mereu. Tansy avea o singură încăpere mică și

întunecată, rece și cu mucegai. Era ocupată de un pat foarte mare, avea baie și chiar și o mică bucătărie. Nici nu-i trebuia o bucătărie mai mare: nu se omora cu gătitul. Locul era dotat cu strictul necesar, iar Rick se acomodase repede cu locuința fetei, care făcuse un gest unic pentru el. Tansy își scoase haina și bereta, le puse în ceea ce cu greu se putea numi dulap pentru haine și se întrebă dacă Leo Dacre văzuse vreodată o locuință atât de sărăcăcioasă ca a ei. Probabil că nu. Ridică neputincioasă din umeri și-și aranjă claia de păr într-un ciob de oglindă care atârna deasupra patului.

Îmbrăcămintea ei era călduroasă, dar veche și cam uzată, iar culorile cam șterse. Ca și îmbrăcămintea ei, încăperea în care locuia era decorată cu obiecte ieftine luate de pe la diferite târguri, dar pe pat se aflau perne viu colorate iar pe pereți câteva postere care îi satisfăceau nevoia de culoare.

Puse ibricul pe foc și începu să facă niște calcule. Pe măsură ce așternea cifrele pe hârtie, era tot mai disperată. În trecut reușise mereu să-și adune în timpul verii banii pentru taxe, dar în

acest an lucrurile nu mai stăteau la fel. Se aflau în plină recesiune și oamenii nu mai erau atât de darnici și dispuși să cheltuiască banii pe cântăreții ambulanti. Chiar dacă ar mai fi adunat ceva bani până la Crăciun, tot nu i-ar fi fost de ajuns. Iar după Crăciun, Wellington, ca și alte orașe din Noua Zeelandă, cu excepția celor turistice, putea fi considerat un oraș mort. Închise caietul în care-și făcuse socotelile și se încruntă. Urma să-și ia în curând licența, dar după asta mai urmau doi ani de muncă pentru a-și lua masteratul. Când plecase de acasă, o făcuse pentru a putea urma cursurile universității. Fusese o muncă grea, dusesse o viață de mizerie dar nu renunțase. Iar acum se simțea mânată de aceeași încăpățănare. Strânse din dinți și-și spuse că ajunsese prea departe pentru a mai da înapoi. Lăsă deoparte caietul și-și făcu o ceașcă de ceai de plante. Se încurajă singură, spunându-și că reușise să se descurce timp de câțiva ani; avea s-o facă și de acum înainte. Cu câteva luni în urmă, când se aflase într-o situație disperată, profesorul Paxton se oferise s-o ajute cu o bursă. Va lua legătura cu el din nou pentru a vedea dacă

oferta mai era valabilă. Luă apoi portativele pe care le lăsase acolo dis- de- dimineată. Le mai citi o dată și-și spuse că nu erau niște lucrări deosebite. Oare toți compozitorii se întrebau vreodată dacă vor fi capabili să producă și ceva care să rămână în mințile și inimile ascultătorilor? Oare Beethoven își pusese astfel de probleme? Mozart? Mai făcu câteva corecturi, întrebându-se de ce credea ea că viitorul ei era muzica? Compunea cântece plăcute, dar efemere. Și-ar fi dorit să scrie muzică pe care s-o asculte lumea și după o sută de ani. De fapt, își spuse ea, nu se punea problema că ar fi vrut să scrie, ci că trebuia s-o facă. Dar nu-i stătea mintea la compoziție și ea știa motivul, fusese bulversată de apariția lui Leo Dacre. Ce nebunie! Muzica, credea Rick, era singura lui șansă de a scăpa de demonii care-i stăpâneau viața. Ea fusese de acord. Tocmai de aceea îl mințise pe Leo, nu-l putea demasca pe Rick. Bineînțeles că se simțea ca un vierme din cauza asta. Chiar dacă Rick ar fi prevenit-o că într-o bună zi Leo va apărea, ea nu s-ar fi așteptat ca acesta să-și facă apariția ca un Demon într-un spectacol de pantomimă. Și nu se

aștepta să simtă teamă. Dar se înșelase. Leo Dacre era un individ puternic, fără scrupule, un tip arogant care avea impresia că putea cumpăra orice. Dar știa el oare de ce fugise Rick de la școală chiar la mijlocul trimestrului? Iar acum Grace Dacre era bolnavă. Tansy începu să se urască pentru că nu-i putea spune adevărul lui Leo, acum când avea tot timpul în fața ochilor imaginea mamei lui bolnave. Dar viitorul lui Rick depindea de felul în care ea putea să păstreze secretul. La naiba cu acest Leo Dacre. De ce apăruse tocmai acum, tulburându-i viața oarecum liniștită și egală? Dar cum o găsisese? Își puse această întrebare nu pentru că s-ar fi temut că cineva ar fi putut s-o determine să se întoarcă acasă. De fapt, rămăsese cu senzația asta de teamă de la începuturi, când avea mereu impresia că este urmărită. În timp ce discuta cu Leo, își spusese că ar fi mai bine să telefoneze la tabăra unde se afla Rick. Nu va putea să vorbească cu el, dar îi va lăsa vorbă la administratorul taberei.

Peste două ore se afla în cafeneaua în care obișnuia să cânte de două ori pe săptămână, când își dădu seama că fusese urmărită de Leo

Dacre. Aceste două seri erau un prilej de a cânta melodiile Edithei Piaf, de a mânca bine. Dar când îl văzu ea realiză că nu va putea să sune la tabără decât dacă va scăpa de el. Zâmbi când auzi aplauzele care-i subliniară terminarea programului și își spuse că prin faptul că venise în seara asta, Leo îi transmitea, de fapt, un mesaj. Probabil că va trece prin clipe grele până când îl va convinge că nu știa nimic despre Rick. Dintr-o dată, viața i se păru foarte complicată. Poate că asta merita: ar fi trebuit să-l lase în gară pe Rick cu șase luni în urmă, în loc să-l ia în locuința ei sărăcăcioasă, să-l hrănească și să-i asculte necazul. Fără a se uita spre locul în care stătea Leo Dacre, ea se ridică și porni spre bucătărie.

— Ai fost nemaipomenită, ca întotdeauna, spuse Arabella, proprietara cafenelei. Era o femeie de vreo cincizeci de ani, care nu mai știa ce să facă pentru ca localul să aibă cât mai mulți clienți. Complimentul făcut de Arabella n-o încălzea cu nimic: de fapt, nici nu însemna nimic. Fusesse angajată pentru că se potrivea foarte bine acestui loc: era slabă, avea o privire intensă, de om flămând, și știa să pună suflet în ceea ce cânta.

– Vrei să mănânci ceva, iubito? o întreabă Arabella. Ești cam palidă. Am niște paste delicioase în seara asta. Arabella se opri într-un mod nefiresc, văzând bărbatul care intrase imediat după Tansy.

– Nu pleca, Tansy, vreau să-ți ofer ceva de băut, spuse Leo Dacre.

– Tansy nu bea, interveni Arabella.

În mod obișnuit, atitudinea Arabellei ar fi amuzat-o pe Tansy, dar de data asta ea prefera să fie tratată ca un adult capabil să ia decizii.

– Adevărat? Leo o privi pe Arabella și-i zâmbi.

Tansy îl privi cu colțul ochiului. Leo aruncase acel zâmbet care ar fi putut topi și un ghețar în timp record: deși deliberată, poate chiar calculată, senzualitatea lui masculină era ceva care depășea rezistența unei femei obișnuite, de vârstă a doua ca Arabella.

Femeia respiră adânc. Poate că ar mai fi vrut să spună ceva, dar Leo Dacre nu-i dădu ocazia s-o facă:

– Nu ai asemenea vicii, Tansy? Dar nici alte vicii nu ai, din câte am văzut. Ai dus până acum o viață sobră și plină de rezultate.

– A, vă cunoașteți? interveni Arabella curioasă.

Tansy vru să spună ceva dar nu mai apucă, pentru că Leo vorbi în numele ei:

— Da, sigur că ne cunoaștem. Tansy, de ce nu faci prezentările?

Leo o cuceri numaidecât pe Arabella. Dacă Tansy ar fi fost o fată mai puțin dură ar fi admirat măiestria lui Leo, care era în plină evoluție. Fără îndoială, Leo era un bărbat deștept, dar începea s-o cam sperie. Un astfel de bărbat, cu asemenea dotare, putea să afle de la ea orice-l interesa despre Rick. Tansy își spuse că singurul lucru pe care-l mai putea face pentru Rick era să cumpere o cartelă de telefon și să sune tabăra de resocializare în care se afla el. Între timp, era foarte important să-și păstreze mintea limpede și să nu-l lase pe Leo Dacre s-o scurtcircuiteze.

— Ei, Tansy și-a terminat programul din seara asta, zise Arabella, convinsă că asista la debutul unei povești de dragoste. Cu un ultim zâmbet, ea se îndreptă spre bucătăria unde fiul ei terminase de curățat o grămadă de zarzavat.

Tansy încercă să scape din strânsoarea lui Leo. Nu reuși, iar bărbatul o conduse spre ușa din spate, pe unde se intra în cafenea.

– Trebuie să plec acasă, începu Tansy.

– Așteaptă să-mi termin și eu băutura și o să te conduc.

– Nu te cunosc într-atât de bine încât să te las să mă conduci, îi spuse Tansy.

Leo îi aruncă din nou zâmbetul lui enigmatic, iar ochii lui verzi o străfulgerară.

– Mă cunoști destul de bine, Tansy. Rick ți-a vorbit mereu despre enigmaticul, imposibilul, intransigentul și pretențiosul lui frate vitreg.

Tansy se așază fără prea multă convingere. În acel moment, apăru celălalt fiu al Arabellei, aducând un platou cu paste.

– Nu, mulțumesc, i-am spus Arabellei că nu mănânc paste.

Leo Dacre împinse platoul către ea.

– Mănâncă tot ce este în fața ta, îi ordonă el. Fără îndoială, chipul tău ascetic, chinuit de foame este un argument în plus atunci când cânti Piaf, dar asta nu te ajută să-ți păstrezi frumusețea și sănătatea.

Tansy nu-l plăcea deloc, nu avea încredere în el, dar cu toate acestea, vorbele lui o durură.

– Întotdeauna am fost slabă.

– Deci tu te înfometezi cu bună- știință pentru a fi sigură că vei rămâne veșnic frumoasă? Haide, mănâncă tot, nu mai face nazuri.

– Nu-mi place să mi se spună ce trebuie să mănânc.

– Nu are sens să arăți că ești încăpățanată, Tansy. Nu te ajută.

De data asta, Leo avea dreptate. Până atunci ea nu simțise că-i era foame, dar pastele din fața ei miroseau destul de bine. Luă furculița și începu să mănânce. Ea obișnuia să se uite la mâinile tuturor celor cu care venea în contact. Credea în expresivitatea acestora: oamenii își puteau controla trăsăturile pentru ca să lase să transpară numai gândurile și emoțiile pe care voiau ei să le lase, dar mișcările mâinilor erau mai greu de controlat.

Leo Dacre avea mâini expresive și îngrijite. Și le controla destul de bine. Nu dădea din mâini, nu bătea darabana în masă cu ele, nici nu se scărpină. Cu toate acestea, nu-i inspirau încredere. La fel ca întreaga ființă a lui Leo. În acel moment intră un grup de tineri gălăgioși, care întrerupse liniștea cafenelei. Leo întoarse capul și Tansy îi admiră profilul aristocratic, care

arăta ca al unui rege de pe o monedă veche, de argint. El îi scrută cu privirea pe gălăgioși, apoi îi categorisi ca neinteresanți și întoarse capul. El era un avocat de renume, își spuse Tansy. Rick era foarte mândru de succesele acestui frate al lui, care avusese o astfel de ascensiune rapidă. Leo lucra în sălile de judecată și în birourile de avocatură. Și atunci, de ce îi privise ca un cunoscător pe acești tineri care nu aparțineau lumii lui ? Tansy era intrigată. Considera că un antrenament la o sală bună de gimnastică și ceva sudoare îl puteau face să aibă musculatura necesară și un trup athletic, dar ea văzu dincolo de ceea ce era la suprafață, văzu ceva neâmplânzit, ceva letal.

Avea aerul unei păsări de pradă, îndemânarea ei de a găsi punctele slabe ale victimei – astfel procedase cu Arabella, pe care o cucerise cu câteva cuvinte bine plasate, la fel procedase și cu ea, impresionând-o cu presupusa boală a mamei lui Rick. La fel ca o pasăre de pradă, avea reacții rapide, precum și acea aură de permanentă primejdie. Era un bărbat de care trebuia să se teamă. Ea era prada lui de data asta.

Tansy avusese un singur gând. Pentru acest gând sacrificase totul – familie, o viață lipsită de griji, prietenii. Se aruncase singură în vârtoare, învățase să trăiască pe străzi, se înfometase și, după tot ce îndurase, ajunsese să creadă că nimic sau nimeni n-o mai putea speria.

Dar Leo Dacre o cam speriasc. Desigur, putea oricând să scape de amenințare și să-i spună unde se afla fratele lui; căci ea făcuse deja pentru Rick ceea ce nimeni altcineva n-ar fi făcut.

– Este ultima mea șansă, îi spusese Rick înainte de a pleca. Trebuie să fac asta, Tansy, dar, dacă Leo află unde sunt, va veni imediat după mine.

– De ce ? întrebasesc ea. Nu este mulțumit că te-ai hotărât să faci ceva?

– Nu-l cunoști pe Leo. Nu-i place să se pună singur într-o situație ca asta, este un tip prea puternic. În familia noastră, Leo este cel la care apelează toată lumea când are nevoie, dar el nu cere ajutor de la nimeni. Este un dur, un tip strălucit, nu are nici o slăbiciune. Lumea îl admiră. Dacă mă găsește, o să mă ia acasă, o să mă ducă la psihiatru și o să mă supravegheze în permanență, iar dacă-l mai dezamăgesc vreo-

dată.... Rick o privise cu ochii îndurerați. Apoi, continuase: asta mă va omorî, Tansy. Dacă aş avea timpul necesar şi libertate de acţiune m-aş putea descurca. Eu nu pot rezolva lucrurile aşa cum o face el – nu am duritatea lui, dar vreau să-mi dovedesc mie şi celor din jur că pot rezolva problemele. Tansy îl înţelesese atunci, căci şi ea îşi luase lumea în cap pentru că se dovedise incapabilă de a fi sora şi fiica pe care şi-o doreau ai ei. Îi spusese pe atunci cu tristeţe lui Rick:

– Acest Leo vrea să te transforme într-o clonă a lui?

– Nici chiar aşa, spusese el simplu. Nu vreau decât să nu-i spui unde mă aflu, da? Nu-mi face plăcere să-ţi cer asta, pentru că-l cunosc pe Leo şi ştiu că poate să obţină totul de la oameni cu forţa, iar tu ai fost atât de bună cu mine!

Tansy începuse să râdă.

– Dacă mă găseşte, ceea ce va fi cam greu, nu poate face altceva decât să-mi pună întrebări.

Pe atunci, Rick o privise trist.

– Nu-l cunoşti pe Leo. Va găsi cu ce să te ameninţe. Dar, te rog, promite-mi că nu-i vei spune.

Şi Tansy îi promisese. De aceea, va trebui să reziste la toate ameninţările şi încercările lui Leo

Dacre. Rick era convins că asta e ultima lui șansă și merita să profite de ea. Tansy îi va arăta lui Leo Dacre că nu se lasă intimidată.

– Să mergem, zise el.

Leo Dacre era convins că într-un fel sau altul fata va ceda în seara aceasta. Mai ales că ploaia și vântul de afară o determinaseră să accepte a fi condusă de el. N-o întrebă unde locuiește. Nici ea nu-i spuse, dar el o conduse direct acolo. La ușa apartamentului, o întrebă:

– Nu mă inviți înăuntru?

– Nu, spuse ea cu foarte multă convingere. Nu are rost să insiști, știi bine.

– Nu renunț niciodată prea ușor. Deschide ușa, te rog.

– Nu vreau.

Ignorându-i spusele, el o prinse de mână în care ținea cheia, și deschise ușa.

– Ei, ce zici? Leo cuprinse totul dintr-o privire.

– Nu am nimic de spus. Tansy se întoarse, ca și când ar fi vrut să-i blocheze privirea.

– Ei, acum pot să-ți spun că ne vom vedea mâine.

Leo închise ușa în urma lui. Tansy puse lanțul la ușă, încruntată.

Fusese o atitudine de mascul feroce? Desigur, acest Leo știa că bărbații erau mai puternici decât femeile. Voia să-i arate că putea s-o facă să spună totul? Nu. Era subtil și nu brutal. Poate dorise doar să se convingă că Rick nu se afla acolo. Sau era doar preocupat de siguranța ei ? Se simți cuprinsă de o senzație stranie de căldură. Fugise de câțva timp de acasă, dar și înainte se descurcase tot singură. Părinții ei adoptivi luaseră brusc hotărârea că ea trebuie să renunțe la studii pentru a lucra la autoservirea din oraș. Ea fugise de acasă hotărâtă să-și îndeplinească visul, să compună muzică frumoasă care să dăinuie în timp și să ajungă la inimile multor generații.

Și reușise să supraviețuiască. Privi în jurul ei, prin încăpere, încercând s-o vadă cu ochii lui Leo Dacre. Nu era un palat, dar tot ce se găsea acolo îi aparținea. Chiar dacă nu realizase mai mult decât cântecelele cu care delectase trecătorii, reușise să trăiască din asta. Iar ea va continua să scrie muzică. Era o nevoie imperioasă, mai necesară decât cea de hrană, decât nevoia de afecțiune. Era viitorul și prezentul ei. Chiar dacă s-ar fi îndrăgostit, dragostea ar fi fost pe locul doi.

Capitolul 2

Tansy se așază într-un scaun. Oftând, își scoase bereta și o aruncă pe pat, iar părul eliberat din strânsoare se risipi ca o vâlvătaie. Părul era singura parte a trupului ei care avea viață. De fapt, avea prea multă viață. Era greu de controlat și de aceea îl ținea mereu acoperit. Contrasta puternic cu restul trupului ei. Se pregăti de culcare, gândindu-se la Rick și la exilul lui. Sau la efectul pe care-l avea acesta asupra bolii mamei lui.

A doua zi, pe drumul spre Lambton Quay, ea încercă să ia legătura cu tabăra, dar fără succes. De fiecare dată îi răspunse un individ, bucătarul taberei, care îi spuse că toată lumea era plecată și închisese de fiecare dată fără ca ea să mai apuce să spună ceva.

— La naiba, spuse Tansy. Își pierduse pe aceste telefoane inutile vreo șapte dolari. Sună și la universitate pentru a vorbi cu profesorul Paxton, dar nici acesta nu era de găsit.

Pe la prânz, dintr-o limuzină care oprise în fața unui hotel aproape de locul în care se afla ea, coborâră trei bărbați. Unul era un cunoscut industriaș, un altul un om politic influent iar cel de al treilea era Leo Dacre. Leo o văzu, o privi lung dar nu-i adresă nici un cuvânt. Tansy îl ignoră și-și continuă drumul, dar incidentul accentuă și mai mult diferența dintre ei. Erau ca regele și frumoasa spălătoreasă, numai că aceea din poveste era foarte frumoasă, iar regele se îndrăgostise de ea. La vremea când citise povestea, Tansy era doar o copilă și se întrebase dacă spălătoresei îi făcuse plăcere să fie regină. Nu era o zi prea bună pentru Tansy. Vremea era cam nehotărâtă, iar cei câțiva trecători care ieșiseră la cumpărături nu aveau dispoziția necesară pentru a-i asculta cântecele înfruntând vântul care bătea destul de tare. Pe la trei și jumătate, ea începu să se gândească la verile de la Auckland, care începeau în noiembrie și durau

până în iunie. Își aminti de zilele excesiv de calde și începu un cântec popular din Caraibe, cu și mai mult entuziasm. Se găsiră totuși trecători care să-i arunce câteva monede. De fapt, aceștia fură singurii, căci atunci când termină cântecul observă că strada era goală. Poate era mai bine să se ducă la Auckland. Parcă erau mai mulți oameni acolo. Sau la Queenstown... căci orașul era plin mereu de turiști care vizitau lacurile și munții Insulei de Sud. Acolo veneau și cei care-și petreceau weekendul și care erau mai largi la punga. Dar îi trebuiau ceva bani ca să ajungă acolo. Putea să facă autostopul, dar nu merita să riște chiar atât. Își strânse chitara, spunându-și că senzația aceea pe care o simțea în stomac nu era de foame, nici de dezamăgire. Chitara îi atârna greu pe umăr. Brusc, o mașină opri în fața ei și Leo Dacre scoase capul.

— Urcă-te, te invit să bem ceva. Tansy fu luată prin surprindere de senzația de căldură pe care o simți la apropierea lui.

Totuși, refuză.

— Urcă, vreau să vorbim despre Rick. Leo coborî și deschise portiera din spate a mașinii,

întinzând mâna pentru a lua chitara. Vino, Tansy, o să bem un ceai, apoi te conduc acasă.

Și chiar înainte de a se întreba de ce avea Leo acest efect asupra ei, se trezi întinzându-i chitara și urcând.

– De cât timp îți câștigi existența așa, Tansy? o întrebă el după ce porni mașina.

– De ce- mi pui întrebări al căror răspuns îl știi deja?

Leo o privi neliniștit.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Știu că ai angajat un detectiv care să-l găsească pe Rick. Altfel cum ai fi aflat de mine? Cred că ți-a alcătuit un adevărat dosar despre mine și ceea ce fac eu.

– Ai dreptate, Tansy. Știu că ai fugit de acasă și că ai tăi nu mai știu nimic despre tine. Dar nu știu ce te-a făcut să părăsești siguranța căminului și să alegi o astfel de viață.

– N-ai aflat din dosarul pe care ți l-a întocmit detectivul?

Leo ignoră sarcasmul ei.

– Familia ta a spus că întotdeauna ai fost greu de controlat, dar școala a spus cu totul altceva.

Tansy ridică din umeri.

– Nu m-am înțeles cu părinții vitregi. De fapt, nu pe ei îi învinuiesc, poate că sunt într-adevăr o ființă imposibilă.

– Dar cu adevărata ta familie ce s-a întâmplat?

Tansy începu să înțeleagă că era prea vulnerabilă în fața acestui bărbat și că trebuia să ridice niște bariere în jurul ei. Și pentru că nu era capabilă să se descurce cu cele pe care le ridicase deja, se hotărî să mai ridice și altele. Nu putu oricum să reziste ispitei și-l întrebă :

– Detectivul pe care l-ai angajat n-a aflat și asta?

– Nu i-am cerut s-o facă, spuse Leo. Știu doar că familia O'Brien te-a înfiat pe când aveai patru ani, iar până atunci ai trăit într-o casă de copii.

– Cred că mama a fost prostituată, spuse ea deliberat. Mă neglija și de aceea am fost dusă la orfelinat.

Tansy îl privi cu atenție, dar spre uimirea ei, pe fața lui nu citi nici dezgust, nici milă.

– Câți ani aveai pe atunci?

– Un an și jumătate. Poate că Leo Dacre știa toată povestea ei. Fusese un șoc pentru ea s-o afle de la Pam O'Brien, în timpul unei discuții

mai aprinse, înainte ca ea să fugă de acasă. Mama a plecat într-o zi de acasă, la sfârșitul săptămânii, cu un bărbat. Una dintre prietenele ei trebuia să vină să mă ia de acasă, dar a uitat s-o facă așa că am urlat până când am ridicat tot cartierul în picioare.

– Viața poate fi foarte crudă uneori, spuse Leo. Ai mai văzut-o vreodată pe mama ta?

– Nu, a murit la câțiva ani după asta. Nu mi-o amintesc.

– Dar ai fost fericită cu familia ta adoptivă, ce s-a întâmplat totuși?

– N-am mai fost de acord în privința viitorului meu, spuse ea.

– A, deci de atunci au început problemele. Așadar, ai fugit de acasă. Cum ai supraviețuit în primul an petrecut pe străzi?

Tansy nu fu surprinsă că detectivul nu descoperise nimic despre acel an. Ea locuise la o femeie care o apăraseră de ceilalți fugari și de copiii străzii. Tansy îi mulțumise lui Dumnezeu că femeia aceea cu suflet mare o luase sub aripa ei chiar de când o văzuse acolo stând pe peronul gării slabă, speriată, o copilă care fugise de acasă. Și nu numai atât: doamna Tarawera îi dăduse și o chitară și o învățase să-și câștige exis-

tența ca trubadur, și-i pusese pe propriii ei fii s-o păzească o perioadă, pentru ca să se asigure că nu-i lua nimeni banii. Acasă la doamna Tarawera, Tansy învățase cum să se apere în timp ce cânta pe stradă și cum să se ferească de toate primejdiile străzii.

Doamna Tarawera murise, dar cei care o cunoscuseră îi păstrau o amintire vie. Bunătatea ei o impresionase pe Tansy care reacționase la fel ca ea și-l ajutase pe Rick.

Leo depăși un biciclist îmbrăcat în galben care luase o curbă periculoasă de parcă ar fi vrut să se sinucidă. Ajunseră într-un loc unde toate grădinile erau pline de trandafiri, care-și ridicau capetele frumos colorate spre soare.

– Îți plac trandafirii? o întreabă el.

Tansy încuviință.

– Da, mai ales cei parfumați. Sau cei care au culori mai puțin obișnuite.

– Soția unui prieten a pus să fie înlocuiți toți trandafirii din grădină, spuse el dintr-o dată.

– De ce ?

– Se pare că nu mai erau la modă, zise el cu o notă sardonică în glas.

– N-am știut că există o modă și în materie de flori, zise Tansy.

– Există modă în orice, dacă ai banii și timpul necesar, zise el brusc. Hai să mergem, mi-e foame.

Și Tansy simțea că-i este foame. Nu mâncase nimic de câteva ore.

Încercă să facă abstracție de bărbatul care era cu ea și-și plimbă privirea prin restaurant. Se simțea mirosul begoniilor, care răzbătea de la sera din preajmă. Auzea fragmente de conversație de la mesele alăturate. Privirile ei poposiră asupra palmierului care se afla chiar lângă masa lor. Totul îi părea mai strălucitor ca de obicei. Poate că se îmbătase de parfumul trandafirilor?

Deodată Leo îi spuse:

– Crezi că este corect să fii loială unei persoane, deși ești conștientă că prin asta îi poți face rău?

Tansy se gândi la remarca lui.

– Întotdeauna am considerat că fiecare persoană își cunoaște interesele mai bine decât oricine altcineva.

– Și dacă, să spunem, ție îți satisface conștiința, dar este o atitudine lașă? Dacă ai ști că o per-

soană este în primejdie, ai lăsa-o să răătăască pe drumuri greșite fără a-i atrage atenția?

Oare ce știa acest Leo? Tansy îl privi, dar figura lui nu trădă nimic, căci era o mască impene-trabilă. Alegându-și vorbele cu atenție, ea îi răspunse:

— Rick știe ce are de făcut, și asta îmi este de ajuns. De ce nu-l lași să se întoarcă singur acasă? Probabil c-o va face. Te iubește pe tine, își iubește mama. Dă-i o șansă.

— Să se descopere? Așa cum ai făcut tu ? Cum ți-ai câștigat existența în primul an, Tansy? Prostituându-te? Furând? Nu că aș vrea să știu, dar nu vreau ca Rick să treacă prin aceste umilinte.

Doamna Tarawera o salvase pe ea de toate acestea și de aceea ea reacționase foarte protec-tor cu Rick, când îl văzuse lipsit de apărare. Deschise gura și vru să-i spună că fratele lui nu stătea pe străzi, dar realizează că era foarte aproape de a-l trăda. De aceea, preferă să-l întrebe:

— Nu prea crezi în tăria de caracter, nu?

— Până acum Rick n-a prea dat dovadă că ar avea așa ceva. Are însă un talent nemaipomenit de a intra în bucluc.

– Știi de ce?

– Bănuiesc că din același motiv pentru care tu ai abandonat o familie care-ți oferea adăpost și dragoste. Observând că Tansy se ridicase în picioare, el o întrebă: unde te duci?

Tansy își dorea să-l poată lovi în acel moment.

– Nu sunt obligată să ascult toate prostiile pe care le debitezi despre lucruri pe care nu le cunoști și nu le înțelegi. Dacă ai fi coborât de pe pedestalul pe care te afli și ai fi luat legătura cu oamenii care duc o viață obișnuită, ai fi putut să-l oprești pe Rick înainte de a fi prea târziu. La revedere, domnule Dacre.

Leo o prinse de încheietura mâinii înainte ca ea să facă vreun pas.

– Dă-mi drumul, îi ceru Tansy, altfel strig după ajutor.

El zâmbi.

– Dacă o să strigi, o să le spun tuturor că am avut o discuție ca între îndrăgostiți.

– Nici unul dintre cei prezenți nu te-ar crede. Nu ne potrivim deloc, nimeni nu ne suspectează de complicații sentimentale.

– Nu te comporta prosteste, îi spuse el cu blândețe. Oamenii nu văd decât o fată care strălucește de frumusețe și un bărbat care ar face orice ca să-i capteze atenția.

Tansy luă cuvintele lui ca pe o palmă.

– Dă-mi drumul, ca să nu strig.

– Poți să strigi cât vrei, nu-mi fac probleme.

Tansy deschise gura și trase aer în piept. Spre uimirea ei, Leo o trase spre el și o sărută. Gura lui era atât de fierbinte. Tansy nu reacționează în nici un fel, pentru că fusese luată prin surprindere. Se abandonează brațelor lui, simțindu-i mirosul de after-shave. Leo o strânse și mai tare în brațe. Deși îi vâjâiau urechile, ea auzi râsete și aplauze, apoi se simți luată pe sus. Leo o scosese din restaurant. Când simți din nou pământul sub picioare, ea începu:

– Îmi vine să te omor!

– Nu te sfătuiesc să încerci!

– Nu știu ce ți-aș face— spuse Tansy, cu pumnii încleștați. Se dădu un pas în spate, prinzându-și bereta cu mâna. Părul ei irumpse liber și sălbatic, sfidător, cu exuberanță. Și-l dădu imediat la o parte de pe frunte. Vezi ce mi-ai făcut?

– Ai părul uluitor de frumos, spuse el. De ce-
ții acoperit tot timpul?

– Pentru că unii idioți ca tine s-ar trezi făcând
tot felul de comentarii, îi explică fata.

– Este roșu Tizian, nu?

– Nu, este.... Dar de ce vorbim despre
culoarea părului meu?

Întrebarea ei căzu ca un vâl. În privirea lui nu
se citea decât admirație: era ca și cum sărutul lor
nu avusese loc. Dar Tansy avea un aer răvășit,
efectul sărutului și al senzațiilor multiple pe
care el le provocase în fiecare celulă din trupul
ei.

– Nu pot să nu vorbesc despre el, pentru că
este prima oară când îl văd liber. Are foarte
multă personalitate.

– Te rog să nu te amuzi pe seama mea.

– Tansy, îi spuse el, este cel mai frumos păr
pe care l-am văzut vreodată. Îți jur că nu mă
amuz .

– Ai niște gusturi ciudate, îi spuse ea, și-și
căută bereta.

– Te rog , nu-ți mai pune obiectul acela peni-
bil. Este o crimă să ascunzi un astfel de păr.

– Să nu îndrăznești să mă atingi, se răsti ea, ducându-și bereta la piept. Tansy nu știa prea bine ce se întâmpla cu ea și nu-și dorea decât să se întoarcă la viața ei de până atunci.

– Vino, te conduc acasă, îi spuse Leo cu răbdarea unui unchi bătrân care-și conduce nepoata acasă.

Tansy ar fi vrut să-l trimită la naiba, dar, apreciind corect situația, își spuse că nu avea motive s-o facă. El o adusese într-un loc decent, iar acum o conducea acasă.

– Foarte bine, spuse ea, cam nemulțumită de decizia lui.

Leo nu mai spuse nimic până când ajunseră în fața casei ei. Dar, în momentul în care ea încercă să deschidă portiera mașinii, Leo îi spuse:

– În zadar încerci s-o deschizi, este blocată. Tansy, te rog ascultă-mă cu atenție. Nu am procedat cum trebuie cu tine. Te invit în seara asta la cină și-ți voi explica totul despre Rick, pentru ca să poți înțelege de ce este imperios necesar să aflu unde se găsește.

– Dar ai făcut-o deja. Eu nu am cu ce să te ajut, Leo.

– Ascultă-mă, cel puțin.

– Bine. O s-o fac. După ce roști aceste vorbe Tansy se întrebă ce o făcuse să fie de acord cu el.

– Am deblocat portiera, poți coborî acum. Vin să te iau la șapte.

– Văd că nu pot scăpa altfel de tine. Rămâne pe diseară la ora șapte. Cred că ar fi bine să mergem la MacDonald, nu am haine cu care să merg la un restaurant.

– Poți să porți aceleași lucruri cu care ești îmbrăcată acum, cu condiția să renunți la beretă. Lumea nu se mai uită la hainele tale când îți vede părul așa minunat.

Tansy se întoarce și porni să urce scările spre camera ei. Avea și haine cu care să poată ieși la un restaurant, desigur. Fusese obligată să-și cumpere, căci trebuia să participe la seratele muzicale susținute de studenți, ocazie cu care-și cumpărase un taior, o bluză albă și o pereche de pantaloni de stofă. La șase și jumătate ea strânse din dinți și începu să se îmbrace. Se privi în ciobul de oglindă de deasupra patului și fu mulțumită că taiorul îi ascundea sânii destul de bine dezvoltati, iar pantofii cu tocuri de cinci

centimetri o făcură să se simtă chiar bine. Nu mai încercă să-și acundă părul. Dacă lui Leo Dacre îi plăcea atât de mult, era bine să-l lase liber. Își aplică și un strat discret de fard de obraz și-și contură ochii. Din fericire ochii ei erau mari și luminoși, dominând o figură prea trasă pentru a fi seducătoare. Nici nu se făcu ora șapte și Leo sună la ușă.

– Bună, Tansy, nu pot să nu observ că arăți foarte bine.

– Și tu, Leo. El se îmbrăcase într-o jachetă de piele, cu pantaloni de o croială foarte elegantă și arăta așa cum și era, un bărbat sofisticat și elegant, un bărbat de lume, în timp ce ea era în întregime produsul străzii. Era o mare diferență între ei. Dar deja pe ea n-o mai deranja. Leo deschise portiera mașinii și o invită fără alte comentarii. O privi și-i spuse:

– M-am gândit că ar fi bine să lăsăm lucrurile așa cum sunt, deocamdată. Mi-ar face plăcere să cinez cu tine fără amenințarea că vei pleca sau că-mi vei arunca vreo farfurie în cap. Poimâine plec la Auckland. Cred că ar fi bine

să cinăm împreună în seara asta și mâine seară și să discutăm despre Rick. Ce zici?

Tansy își spuse că ar fi trebuit să-l refuze, să coboare din mașină și să nu-l mai vadă vreodată. Dar ceva mult mai puternic decât bunul simț o împiedica să ia astfel de măsuri. Conștientă că se punea singură în pericol, ea consimți, dar nu se putu abține să-i spună:

– Sunt de acord numai pentru că mai scutesc banii de mâncare.

Leo îi zâmbi rece.

– Știu și asta.

Zâmbetul și vocea lui îi provocară fiori. Leo o duse la un restaurant despre care Tansy auzise, dar nu-și permisesese să meargă din cauza prețurilor foarte ridicate. Pe lângă restaurant, se mai aflau acolo o cafenea și un club, iar ea observă stânjenită mențiunea că trebuia să poarte ținută de seară. Dar după câteva minute se relaxă. Așa cum era îmbrăcată nu se putea spune că era o femeie elegantă, dar avea o toaletă convențională. Nu se așteptase însă să i se acorde atâta atenție. Leo era foarte bine cunoscut aici, ca și în Auckland. După ce schim-

bară formule de politete și cu cel de al treilea cuplu care se oprise la masa lor pentru a-i saluta, ea-l întrebă:

– Cunoști chiar toată lumea din Noua Zeelandă?

– Cei pe care nu-i cunosc, mă cunosc ei pe mine. De fapt, cred că mă și înrudesc cu foarte mulți dintre ei. Ambii mei părinți provin din familii foarte numeroase, așa că am o mulțime de veri. Vrei să dansezi, Tansy?

– Aș prefera să-mi vorbești despre munca ta, i-o reteză ea.

Leo păru surprins.

– Este o meserie care constituie o permanentă provocare. Este stimulatorie, dar și epuizantă. Uneori îți oferă foarte mari satisfacții, alteori te face să vezi totul în negru. Tansy își aminti de tatăl ei, care nu mai știa ce să facă pentru ca să câștige mulți bani pe care să-i cheltuiască soția lui. Dar nici tatăl ei vitreg nici alți colegi de la universitate nu semănau cu Leo Dacre.

– De fapt, toată viața este așa. Într-o zi simți că poți cuceri toată lumea, pentru ca mai apoi să devii cea mai insignifiantă persoană.

Tansy era uimită. Îi era greu să-și închipuie că un bărbat puternic ca Leo avea și zile mai puțin bune când nu avea lumea la picioare.

– Sunt un bărbat ca oricare, Tansy. Dacă mă tai cu o lamă, sângerez. Dar, mai bine spune-mi de ce studiezi compoziția aici, la universitate?

Tansy ridică din umeri.

– Cred că m-am născut pentru a compune. Când am făcut primii pași am început să și cânt în loc să vorbesc. Părinții mei adoptivi nu suportau nici un fel de muzică, dar am avut norocul ca Pam, mama mea vitregă, să facă curățenie la o vecină, o profesoară de muzică. Aceasta îi arătase lui Tansy instrumentele muzicale pe care le avea în casă și o sfătuisese pe mama ei s-o dea la o școală de muzică, lucru pe care femeia îl refuzase sub pretextul lipsei de bani. Profesoara de muzică luase legătura cu reprezentanții unui serviciu social și întocmise actele necesare pentru ca fata să beneficieze de o bursă. Acesta fusese doar începutul vieții duble pe care o dusesese Tansy. Acasă era oaia neagră a familiei, dar la doamna Harding învățase să rotunjească vocalele, învățase reguli de comportament,

ascultase cu lacrimi pe obraz operele marilor compozitori. Dar efemera ei fericire, permanenta ei dorință de a învăța și de a-și depăși maestra produsese tensiuni care culminaseră cu fuga ei de acasă.

— Când am luat lecții de pian, spuse Tansy, m-a interesat mai mult să învăț teoria decât să cânt. De la început am știut că voi compune. Își aminti că deși părinții îi interziceau, ea scria noaptea până când se consuma lumânarea, împiedicând-o pe sora ei vitregă să doarmă. Desigur, inevitabilul se produsese: fusese descoperită. Furioasă, mama ei îi arse munca de cinci luni. De atunci, Tansy devenise de neînțeles. Ea realiza totuși că părinții ei adoptivi nu-i făcea rău cu bunăștiință, ci doar pentru faptul că n-o înțelegeau. Sau poate că Pam O'Brien era reticentă față de lecțiile particulare pe care le lua Tansy pentru că nu putea să asigure asta și pentru propriii ei copii. Poate tot de aceea ea îi spusese, nu fără oarecare satisfacție, într-o dimineață lui Tansy că bătrâna profesoară de muzică murise. Din acel moment lucrurile începură să evolueze spre imposibil. Ea discu-

tase adesea cu profesoara de muzică despre viitorul ei, un viitor în care studiile universitare ocupau primul loc. Dar mama ei vitregă intervenise și o retrăsese de la școală, căci îi găsisese o slujbă de vânzătoare într-un supermarket. Rămasă fără sfaturile și ajutorul profesoarei de muzică, Tansy fugise de acasă cu micile ei economii și rămăsese la Wellington pentru că ar fi costat prea mult să ajungă până în Insula de Sud. După primul an petrecut departe de casă, ea reluă legătura cu familia O' Brien, dar simți că nu mai face parte din această familie. De fapt, nu făcuse parte niciodată. Nici nu regreta că-i părăsise.

- Ce fel de muzică ai vrut să scrii?
- Orice fel, răspunse ea evaziv.
- Așa, ca balada pe care ai cântat-o când ne-am cunoscut?
- Aceea era o pastişă. Am pus la un loc toate ingredientele necesare unui cântec folk și așa a apărut balada.
- Suna destul de bine.
- Sigur că suna, altfel de ce aş fi cântat-o?
- Pentru bani, de exemplu. Spune-mi, îți place să fii cântăreț ambulant?

Tansy ridică din umeri.

– Este un mod de a-ți câștiga existența.

– Dar poate fi periculos.

– Eu nu cânt niciodată noaptea. Iar între cei care își câștigă existența pe stradă există un fel de camaraderie, avem grijă unii de alții.

Leo o privi lung, iar ea remarcă încă o dată ce bărbat chipeș era, lucru de care el era pe deplin conștient, de altfel.

– Nu știu de ce, dar nu-mi place să te știu câștigându-ți astfel existența.

Tansy fu impresionată că un astfel de bărbat îi purta de grijă. Încercă să-și ascundă roșeața obrazilor și-i spuse:

– Nu prea ești obișnuit să iei masa cu trubaduri ca mine, nu?

– Nu sunt snob, Tansy.

– Mă bucură să aud asta. Sigur că era un snob, numai că nu știa. Cu toate acestea era un tip grozav, se gândi ea sorbindu-și ultima înghițitură de cafea. Totuși, nu era bine să-l ai dușman, se gândi ea.

– Vrei să dansăm? o invită el.

Amintirea acelui moment în care el o strân-sese în brațe și o sărutase era prea vie în inima

ei. Dar se trezi, fără să-și dea seama că acceptă invitația lui. Leo dansa foarte stilat, plăcut, cu mișcări controlate. Tansy se abandonează ritmului muzicii. Și-ar fi dorit să aibă o fustă frumoasă care să i se înfășoare în jurul picioarelor în timpul dansului, dar era îmbrăcată în pantaloni. Când orchestra începu o altă melodie mai lentă, mai senzuală, Leo o cuprinse în brațe, dar n-o strânse la pieptul lui. Tansy respira greu din cauza ritmului impus de melodia anterioară, pieptul i se ridica, iar respirația îi era îngreunată. De fiecare dată când respira, pieptul ei se lipea de al lui. I-ar fi plăcut să-l poată strânge în brațe, să știe că-i aparține. Știa prea bine ce însemna asta și ce rol avea atracția sexuală între doi oameni. Dar ea credea că orice ființă omenească, cu creierul ceva mai mare decât o boabă de mazăre și o doză de control de sine, trebuie să știe să-și stăpânească simțurile.

Capitolul 3

– Dansezi superb, îi spuse Leo, cu multă grație.

– Cred că și părul mă ajută, încercă ea să scape și să nu lase să se vadă ce efect avusese complimentul lui. Părul meu are foarte multă energie, dar cred că în curând o să-l tai.

– Ar fi păcat.

– De fapt, cred că ar fi mai bine să mă rad în cap. Am mai făcut-o, n-ar fi prima oară. Nu-mi place când stă ca o mătură. Trebuie să-l netezesc mereu. Tansy începuse să vorbească prea mult pentru a nu lăsa să se vadă ce efect avea asupra ei apropierea lui. Poate era și el ca ceilalți bărbați, obișnuit să curteze orice femeie. Era o

problemă care ținea de hormoni, din câte știa ea. Deodată, Tansy începu să fredoneze o melodie, apoi se opri brusc când realizează că Leo o asculta cu atenție.

– Îmi place mult vocea ta. Asta nu înseamnă că neapărat o să ajungi o divă, dar ceva din glasul tău îi face pe oameni să se oprească și să te asculte. Poate că este felul în care cânti, din tot sufletul, cu atâta pasiune. Iar vocea ta, ei bine, vocea ta este foarte sexy.

– Mulțumesc pentru compliment.

– Cum începi să-ți compui cântecele?

Tansy încercă să-l facă să înțeleagă, cu toate că și pentru ea era inexplicabil de ce se străduia să-l lămurească, de parcă l-ar fi cunoscut de foarte mult timp.

– Trebuie să compun. Simt nevoia s-o fac. Este ceva în mine care se cere exprimat. Atunci când compun sunt fericită cu adevărat.

– Deci ești gata să sacrifici orice pe altarul muzicii.

Nu acesta era cuvântul care trebuia folosit, își spuse ea.

– Primul lucru care m-a atras la tine a fost privirea ta pasionată, incandescentă, cu o doză de sălbăticie.

– Cred că ai rămas cu impresia asta din cauza părului. El are tot caracterul puternic și personalitatea. Eu sunt o fată obișnuită. Tansy își spusese că se deschisese prea mult în fața lui, lăsându-l să vadă prea departe: ar fi trebuit să se gândească la faptul că el era obișnuit să privească cu indiscreție în viețile oamenilor și în sufletele lor.

– Am observat asta înainte de a-ți vedea părul desfăcut, spusese Leo cu glasul lui tăios, neobișnuit cu compromisul. O singură privire aruncată de ochii aceia atât de sălbatici, ca de tigru, m-a făcut să înțeleg că nu ești femeia jumătăților de măsură. Cum te-ai descurcat când ai fugit de acasă, Tansy?

– Destul de bine, spusese ea evaziv. Dacă ar fi interesat-o părerea lui, i-ar fi spus că în afară de prostituție și droguri le făcuse pe toate. Dar ei nu-i păsa prea mult de părerea lui căci, odată plecat, nu avea cum să-l mai vadă. Cu toate aces-

tea, ea înțeluse prea bine intențiile lui: în loc s-o strângă la piept și să-i spună c-o place, fără priviri sugestive, el încerca s-o facă să înțeleagă asta. Tansy, care nu era o fricoasă, se temea. N-ar fi trebuit să iasă cu el.

— La ce te gândești, Tansy?

— Mă bucur de ritmurile muzicii, atâta doar.

— Minți, Tansy. Prin tăcerea ta spui mai mult decât un om care vorbește. De ce nu ai un prieten?

— Sunt prea ocupată.

— Dar de unde vine numele tău, Tansy? Știu că părinții îți spuneau Sherryl.

— Da, Sherryl era numele pe care mi l-au dat ei. Mamei mele vitrege nu-i plăcea Tansy, așa că mi-a spus Sherryl. După ce am plecat de la ei am revenit la numele meu.

— Nu te învinovățesc pentru asta, dar pentru familia O'Brien ai rămas tot Sherryl.

— Pentru familia O'Brien am rămas tot o idioată. În acel moment privirea ei fu atrasă de două persoane care se aflau pe marginea ringului de dans. Erau cam de vârsta lui Leo. Privirile

lor nu se oprirea asupra ei ci asupra lui Leo, pe care-l recunoscuseră. Se îndreptară spre ei, pe ringul de dans:

– Leo, spuse bărbatul atingându-i mâna, ce faci aici?

Leo le răspunse cu oarecare amabilitate, dar Tansy avu impresia că nu se bucura să-i vadă.

– Muncesc, le spuse el laconic, apoi făcu prezentările.

Erau Simon și Paula Farquharson, două persoane foarte curioase. Privirea femeii rătăci de la Leo la Tansy, apoi îi spuse:

– Sunt sigură că ne-am mai văzut pe undeva, deși nu știu unde.

Tansy zâmbi:

– Sunt cântăreață ambulantă.

Femeia rămase fără grai o secundă, apoi zâmbi :

– A, asta era , te-am văzut cântând pe Lambton Quay, pe la amiază. Femeia își mai plimbă o dată privirea de la unul la celălalt, întrebându-se, desigur, ce naiba căuta Leo Dacre cu o fată care-și câștiga astfel existența.

– Îmi pare rău, dar nu prea mă preocupă cei care cântă pe stradă.

– De ce te-ar preocupa ? o salvă Tansy. Deși snoaba din fața ei o cam iritase, Tansy era conștientă că femeia sosise la momentul oportun. O făcuse să înțeleagă, pentru a câta oară, ce distanță se afla între ea și Leo. Noi suntem acolo pentru a scoate niște zgomote ceva mai plăcute decât cele ale străzii.

Paula zâmbi, încercând să-și ascundă uimirea.

– Ai scăzut definitiv în ochii Paulei, zise Tansy când femeia plecă să danseze. Cred că reputația ta va avea de suferit.

– Da, cu siguranță.

Tansy fu scoasă din sărite de afirmația lui.

– Nu trebuie să-ți faci probleme. Oricum, voi, cei din familia Dacre sunteți născuți cu o reputație extraordinară și nici nu trebuie să faceți nimic pentru a o menține, afară doar de cazul în care fugiți din țară cu banii clienților voștri, sau luați mită prea mare...

– Cred că mă confunzi cu un avocat de barou, Tansy. Chiar dacă clienții mei au fonduri importante, eu nu am acces la ele.

Tansy își spuse că ar fi fost mai bine să-și muște limba. Dar Rick îi împuiase capul despre fratele lui, cel puternic și deștept, cel respectat de toată lumea, capul limpede, studentul eminent, cu o carieră strălucită. Oare-și imagina Leo cât de greu fusese pentru fratele său vitreg să trăiască în umbra lui?

— Familia mea, începutu Leo, mi-a oferit șansa de a porni de la un nivel mai ridicat decât ceilalți, poate, dar nu trebuie să mă scuz pentru asta. Oricum, am realizat totul printr-o muncă asiduă.

Și o minte ascuțită.

— Bine, interveni Tansy, n-am vrut să spun că sunteți mincinoși sau că înșelați oamenii. Numai că ai pornit în viață cu un mare avantaj și asta nu este puțin.

— Dar nici esențial. Altfel, cum se face că tu, fiica unei prostituate, crescută de părinți vitregi, dar care nu s-a conformat dorințelor acestora ai ajuns să fii absolventa celei mai ezoterice discipline a culturii noastre.

Tansy nu făcu nici un comentariu, dar își spuse c-o meritase. Nu trebuia să mai facă confi-

dente despre trecutul ei. Leo privi prin încăpere și imediat un chelner se apropie de el. Nu îmbrăcămintea, figura lui frumoasă sau șarmul lui îl făceau să se distingă între cei prezenți, ci forța, magnetismul prezenței lui, semnalele pe care le emitea el către cei din jur care astfel se lăsau convinși de supremația lui printre bărbați. Era chintesența masculinității, clădită pe bani și renume. Era prototipul învingătorului. Iar ea era tot mai puțin imună la farmecul lui.

– Ai o figură destul de intrigată, zise el după ce plăti.

Tansy sări în picioare, luată prin surprindere.

– Este bine sau rău?

– Poate într-o bună zi voi putea să te descifrez, asta va fi provocarea mea.

Tansy își spuse că o femeie care ieșea cu Leo Dacre trebuia să se obișnuiască să fie în centrul atenției, să fie discutată și privită de semenele ei. Tansy vru să-și aranjeze părul cu mâna, într-un gest devenit reflex. Dar, înainte de a-și atinge părul, realizează că era un gest prea banal și renunță. Privirile nu îi erau destinate ei. Dacă pe

ea o remarcă cineva, era poate numai pentru a se întreba ce căuta ea cu acel bărbat. Se îndreptară în tăcere spre locuința ei. El repetă scena, o conduse până la ușă, o deschise, apoi se uită prin încăpere.

— Îți mulțumesc pentru această seară minunată.

— Se va repeta, Tansy, voi veni și mâine să te iau la aceeași oră.

— Eu cânt mâine seară la Arabella - începu ea.

— Când termini?

— La ora zece, când este deja prea târziu.

— Vin să te iau la zece, mi-ai promis.

— Bine, spuse ea.

— Tansy, spuse el încet, dansezi ca o bacantă.

Nu voi uita prea ușor imaginea ta.

Tansy intră, închise ușa și puse lanțul. Dansa ca o bacantă! Asta probabil din cauza părului ei, atât de dezordonat și greu de stăpânit! Se îndreptă spre ciobul de oglindă din cameră și se privi; zăbovi mai mult asupra gurii cu buzele pline, senzuale, asupra ochilor ei care aveau ceva de felină. Chiar și pielea îi era mai roz, cu

toate că fardul de obraz se dusesse de mult. Tansy se așează pe pat și gândurile îi zburară, desigur, spre Leo. Era clar că acesta venise la Wellington să-l găsească pe Rick și, desigur, nu putea să plece fără el. Nu era el bărbatul care să se lase înfrânt. Dar nici Tansy nu avea să cedeze prea ușor. Desigur, va continua să sune în tabără la Rick, și-i va lăsa vorbă că mama lui era bolnavă. Iar dacă Rick va considera că este bine s-o caute, o va face. Se gândi la mama lui Rick. Cu toate că acesta îi vorbise cu dragoste despre ea, Tansy și-o imagina ca pe o femeie puțin nevrotică, care se folosea de bolile ei pentru a-și ține familia la dispoziție. Când se iviră zorii însă, temerile ei părură absurde. Era ziua ei de naștere. Împlinea douăzeci de ani, deci devenea majoră și putea să facă multe lucruri, din punct de vedere legal. Găsi în cutia poștală câteva felicitări, una de la o fată cu care se împrietenise în casa doamnei Tarawera, o alta expediată de un băiat care plecase în străinătate cu o bursă de studii. Din nefericire, mai găsi o misivă de la proprietarul casei în care locuia, prin care acesta îi aducea la

cunoștință că vânduse casa și ea trebuia s-o elibereze până la sfârștul lui martie. Se lăsă cuprinsă de panică, dar strânse din pumni și-i spuse că va găsi alta. Nu primise nici o felicitare de la părinții ei vitregi. Păcat. Ea nu uita să-i felicite la sărbătorile lor. Nu uită nici să sune la tabăra în care se afla Rick.

– Nu, spuse comandantul taberei. Rick nu este pregătit să plece. A făcut progrese mari, dar dacă pleacă acum nu se va întoarce și ar fi păcat ca eforturile noastre să fi fost zadarnice.

– Dar mama lui este bolnavă.

– Îmi pare rău, dar Rick nu are cu ce s-o ajute. Oricum, dacă lucrurile se înrăutățesc, sună-mă și o să vedem ce vom face. Dar te rog să amâni momentul ăsta cât mai mult.

Tansy lăsă receptorul din mână, nemulțumită de felul în care reacționase conducătorul taberei. Dar, de fapt, asta merita ea, nu trebuia să se implice atât de mult în viața lui Rick. Oricum, va fi o lecție pentru ea. Discuția cu profesorul Paxton fu și mai frustrantă. Nu-i promisese nici o bursă, dar o încurajase să-l mai caute. Deodată,

în mod ironic, lui Tansy, munca ei de cântăret ambulant i se păru destul de profitabilă, căci trebuia să-și câștige banii necesari terminării studiilor. Le oferî colecția ei de colinde celor care-și făceau cumpărăturile pentru Crăciun, ca și câteva prelucrări după cântece populare, gândindu-se ce bine ar fi fost dacă și-ar fi permis să intre într-un magazin și să-și cumpere un cadou. Cu un an în urmă, petrecuse Crăciunul cu familia unei prietene unde se simțise destul de bine, dar ei se mutaseră de curând la Hawkes Bay, iar ea nu-și putea permite să meargă până acolo, căci transportul costa prea mult. Dar nu era prima oară când petrecea Crăciunul singură. În seara aceea, la Arabella, toată lumea era dornică să petreacă. Arabella împrumutase și ea din veselî generală, iar Tansy și Leo nu plecară până la miezul nopții. Leo o conduse acasă, dar era mai mult ca sigur că nu renunțase la a o convinge să-i spună unde se afla Rick.

– Aș putea să mai rămân câteva minute cu tine? o întrebă el. Mi-ai promis c-o să mă ascuți.

Tansy îngheță. Nu dorea ca Leo să intre în camera ei, să-și marcheze prezența în acest loc care era numai al ei, în așa fel încât, chiar și după ce va pleca, ea să-l vadă acolo. Dar nu avu de ales și fu de acord. Desigur, prezența lui făcu locul să arate meschin, oribil, deprimant. Tansy îl invită să se așeze pe singurul scaun din încăperea, iar ea șezu pe pat, privind în jur și întrebându-se ce gândea Leo, dacă mai văzuse vreodată o cameră atât de sărăcăcioasă.

— Am vorbit cu mama mea vitregă aseară. Se pare că ea este convinsă că lui Rick i s-a întâmplat ceva dacă nu va fi acasă de Crăciun. Poți lua legătura cu el?

— Îmi pare rău, dar nu pot s-o fac, minți ea, urându-se în acel moment pentru felul în care proceda.

— Îmi poți spune, cel puțin ce face, cu ce se ocupă?

Să nu-i spui lui Leo unde mă aflu, ce fac, o rugase Rick. El nu crede că am atâta forță încât să reușesc să trăiesc pe propriile-mi picioare. Ar veni imediat să mă ia de aici. Promite-mi că nu-i spui. Este singura mea șansă.

– Nu, nu pot, îmi pare rău.

– Nu poți? Sau nu vrei? Fără a-i da ocazia să spună ceva, el continuă: Tansy, mama lui este bolnavă. Ea îl vrea pe Rick acasă și poate prezența lui o va ajuta să-și revină.

– Știi ce? Spune-mi care sunt rezultatele analizelor mamei tale vitrege și o să mai vedem.

– Ea nu crede că Rick mai este în viață.

Rick avea probleme, ce-i drept, dar se descurca destul de bine.

– Ascultă, Leo, Rick nu stă pe străzi, nu rabdă de foame, dacă asta te interesează.

– Asta nu-mi spune mare lucru. Vreau să știu unde naiba se ascunde! Este doar un copil.

– Rick are optsprezece ani, este destul de mare pentru a...

– Pentru a-și bate joc de viața lui. Nu-mi pot da seama dacă vrei să pari proastă, Tansy, sau ești cu adevărat. Leo nu mai încerca să-și mascheze furia. Știi că Rick se droghează? Dacă știi, îți mai spun că nu cred în vorbele drogaților și în promisiunile lor. Are nevoie de ajutor profesional, Tansy. Nu pot aștepta ca el să moară dintr-o supradoză.

– Nu se va întâmpla asta. Rick este conștient de greșelile pe care le-a făcut și încearcă să repare totul.

– Tansy, nu are minte, este doar un puști.

– Tu îl consideri un puști. De ce nu-l lași să crească, să se maturizeze, să trăiască pe propriile lui picioare, în loc să-l stresezi că nu va ajunge nicio-dată ca tine, mare, puternic, un adevărat macho.

Leo se întoarce brusc spre ea.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise el. A fost vina mea. Toate încercările mele de a-l face să-și revină au eșuat.

– Nu a fost vina ta. Nu ai cu ce să-l ajuți. Cu toate acestea, Rick se maturizează. A făcut niște greșeli, sunt de acord. Dacă o să-l ataci iar în forță, o să-i accentuezi dependența de tine și eșecul de a se ridica la standardele familiei. Lasă-l să se descurce singur.

– Și dacă n-o poate face? Spune-mi, Tansy, tu care ești plină de experiență și de sfaturi bune, dacă Rick poate lupta cu toți demonii care au pus stăpânire pe el și nu-i poate dovedi, ce-i mai rămâne de făcut?

Aceasta era întrebarea cu care se luptase ea în ultimele nopți. Se întrebese dacă era o naivitate din partea ei să creadă că Rick se va putea descurca singur. Încercând să-și ascundă emoția din glas, ea-i spuse:

– Numai el se mai poate ajuta acum. Este prea matur pentru a mai putea fi disciplinat ca un copil. Dacă nu va vrea să muncească, va găsi o altă cale, oricum. Tu nu ai cu ce să-l ajuți. Este pe propriile-i picioare.

– Vorbești ca o puștoaică recent fugită de acasă.

– Asta am fost, dar m-am descurcat.

– Da, dar cu ce preț? La prima vedere pari foarte normală și echilibrată, dar cicatricile nu se văd la suprafață de obicei, nu? Iar tu ești isteată și dură, pe când Rick este un tip foarte slab.

– Poate nu este atât de puternic ca tine, dar nu e un tip slab. S-a lăsat condus mult timp, dar acum știe asta și nu va mai lăsa să se întâmple același lucru. El vrea cu adevărat să scape de problemele lui de viață și asta înseamnă că a câștigat jumătate de bătălie.

— Și cum o s-o facă? Nu are bani, nu poate câștiga de ajuns pentru a se întreține decât prin furt sau prostituție și asta înseamnă că se va descurca? Te previn, Tansy, că dacă i se întâmplă ceva vei suferi de două ori mai mult decât el pentru că te încapățânezi să-i păstrezi secretul.

Tansy mai aștepta ca el să spună ceva, dar Leo ieși din încăpere, fără a mai rosti un cuvânt. Nici măcar nu trânti ușa. Tansy sări în picioare și încuie ușa, apoi se sprijini cu fruntea de lemnul rece și oftă prelung. Fusesse în primejdie. Era bine că Leo pleca înapoi la Auckland, asta avea darul s-o mai liniștească. Petrecu o noapte ciudată, neliniștită și se trezi din cauza unor bătaii în ușă.

— Cine este?

— Leo.

— Parcă trebuia să pleci.

— Deschide, Tansy, ca să nu sparg ușa.

— Ce dorești? îl întreabă Tansy, care nu apucase să se îmbrace.

— Se pare că ai marele talent de a mă prinde mereu pe picior greșit, Tansy. Aseară n-am rezol-

vat lucrurile așa cum ar fi trebuit s-o fac. De ce nu te duci să te speli pe față, să te piepteni, iar eu să fac cafeaua până atunci?

— Nu am cafea, șuieră ea.

— Atunci, ceai.

Tansy și-ar fi dorit să se poată îmbrăca, dar nu avea cum să-și ia lenjeria din dulap fără ca el s-o urmărească. De aceea, se întoarse și închise ușa în urma ei. Reveni cu părul pieptănat, timp în care Leo făcuse ceaiul. Tansy își aminti că pe Rick îl ascultase de parcă ar fi citit o carte. El n-o făcuse niciodată să se simtă prost, deși îi vorbise despre o viață în care oamenii se duceau la școală, unde femeile nu lucrau, ci aveau doar grijă să încheie căsătorii profitabile, și se ocupau de viețile soților lor cu stil și eficiență. În ceea ce-l privea pe Leo, ea nu voia să-l lase să vadă că ea în adâncul sufletului se temea de el.

Capitolul 4

— Am pregătit ceaiul, zise Leo.

— Ce dorești, de fapt? întrebă Tansy.

— Mi-am cam ieșit din fire aseară. Nu știu ce faci, dar reușești să mă determini foarte repede să-mi pierd cumpătul. În loc să plec intempestiv, ar fi trebuit să te conving să-mi spui unde este Rick. Presupun că dacă n-ai fi nevoită să cânti pe stradă sau la Arabella, viața ta ar fi mult mai ușoară. Așa că o să plătesc pentru informația de care am nevoie.

— Ce vrei să sugerezi, domnule Dacre?

— Nu vreau să-ți mai faci probleme în privința banilor. N-o lua ca pe o insultă.

– Vrei să-mi oferi bani? Iar eu să-l trădez pe Rick? Știi deja răspunsul meu. Pleacă naibii de aici! Ai încercat totul, de la seducție la intimidare și amenințare, iar acum, când îți refuz și banii, nu mai ai cu ce să mă tentezi.

– Este ultimul tău cuvânt, Tansy?

Chiar și când nu mai auzi zgomotul roților mașinii lui, Tansy nu se putu opri din tremurat. Dar, cel puțin, acum era sigură că Leo plecase spre Auckland. Tansy și-ar fi dorit să se poată întoarce în pat și să doarmă mult, până va uita totul: va uita de Leo, de ceea ce simțea pentru el, dar și de teama pe care i-o inspira. Din păcate nu-și putea permite să doarmă, trebuia să muncească. Se îmbracă într-o pereche de jeansi vechi și o cămașă în carouri care îi acoperea șoldurile. Își strânse părul într-o beretă, își luă chitara și porni la lucru. Toată dimineața avu impresia că-l vede pe Leo. Se concentră asupra muzicii pe care o interpreta. Primi mulți bani și aplauze căci oamenii erau mai dispuși s-o asculte acum, când se apropiau sărbătorile. Un grup de turiști japonezi se opri în dreptul ei ascultându-i muzica. Una dintre

fetele din grup îi ceru să cânte o melodie anume, iar Tansy îi îndeplini dorința. Japonezii îi dădură o sumă mai mare și ea se gândi că putea pleca acasă de acum. Se aplecă pentru a-și lua banii pe care oamenii îi pusese în cutia chitarei. În acel moment, observă că doi băieți care stăteau în preajma ei de vreo jumătate de oră, se priviră unul pe celălalt, apoi priviră în susul și în josul străzii. Se hotărâseră să facă rost de bani. Tansy închise cutia chitarei și făcu un pas către ei:

— Care dintre voi vrea să încerce să-mi fure banii?

Băieții nu se așteptaseră la o astfel de reacție. Se priviră, apoi unul dintre ei vru să spună ceva. În acel moment se auzi glasul lui Leo Dacre. Tansy realizează că puștii merseseră prea departe și nu vor mai da înapoi. Se apropie de unul dintre ei și-i împunse ochii cu degetele ei lungi. Puștiul începu să strige și se dădu un pas înapoi spre prietenul lui, pe care Leo îl scutura cu toate puterile. Tansy îl lovi pe puști cu piciorul și acesta căzu la pământ. Prietenul lui căzu peste el, aruncat de Leo.

– Să mergem, îi spuse Leo, care îi luase deja chitara.

Tansy încercă să-i spună că trebuia să-l vadă pe puștiul pe care-l lovise cu degetele în ochi, dar Leo nici nu vru să audă. Se trezi așezată pe scaunul de lângă șofer al mașinii lui Leo, care aștepta cu motorul pornit și luminile de semnalizare aprinse.

– Dacă i-am spart cristalinul ? se întrebă Tansy.

– Nu este nici o problemă. Cristalinul nu se sparge dintr-atât. Dacă are noroc, o să scape cu câteva zgârieturi pe corneea, care-i vor da de furcă pentru ca altă dată să nu se mai lege de femei pe stradă.

– Am crezut că ai plecat spre Auckland, spuse ea.

– Voi pleca în curând. Spune-mi, asemenea incidente se petrec des?

– Nu.

– Dar unde ai învățat cum să te aperi?

– De la cei din familia doamnei Tarawera.

– Pe moment am crezut c-o să-i lași să se apropie prea mult.

– Important este să-i dezorientezi printr-un gest brusc, la care ei să nu se aștepte. Și așa a și

fost, s-au considerat siguri pe ei ,dar eu i-am luat prin surprindere.

– Poate că data viitoare n-o să mai reușești s-o faci. Te-ai gândit la asta?

Tansy ridică din umeri. Acum, când trecuse totul, se simțea slăbită, epuizată.

– De obicei, ziua este mai multă lume pe stradă și nu prea sunt astfel de incidente. Nenorocul lor a fost că ai apărut tu. Dar unde mergem acum? Țsta nu este drumul meu spre casă.

– Am crezut că mai vrei să stăm de vorbă înainte ca eu să plec.

Tansy îl privi suspicioasă.

– Unde mergem? Spre Porirua? Sau spre Paraparaumu? Acesta era numele unei suburbii a orașului, foarte departe de strada pe care se deplasau.

– Posibil, spuse Leo. Există în acele locuri un local decent unde să putem bea ceva și sta de vorbă în liniște? Sau ar fi mai bine să ne plimbăm pe plajă și să discutăm?

– Despre ce?

– Nu-mi place să te las în starea în care te-am lăsat dimineața. Aveai cumva alt program?

– Nu, spuse ea cu calm. Dar ziceai că te întorci la Auckland, nu?

– Poate.

Șocată de vorbele lui, ea îl întrebă:

– Chiar mergem la Paraparaumu?

– Exact. Spune-mi, Tansy, crezi că Freud avea dreptate când spunea că muzica este o formă de evadare infantilă?

Întrebarea lui o ținu ocupată până când văzură pancartele care indicau că intră în Paraparaumu. Tansy îl întrebă îngrijorată:

– Unde mergem, Leo?

El îi răspunse fără s-o privească:

– La Auckland.

– Asta înseamnă că mă răpești. Tu, mai mult decât oricine, tu, care cunoști legile, știi la ce te expui în momentul în care poliția te va descoperi.

Leo îi zâmbi cinic.

– Tansy, poliția nu va descoperi niciodată locul în care te afli, iar dacă vei face imprudența să declari chiar tu că te-am răpit, eu o să-ți contracarez afirmațiile, spunând că vrei să te răzbuni pe mine pentru că te-am părăsit.

– Nu vei fi crezut!

– M-am confruntat cu multe cazuri de acest gen, Tansy, știu ce spun. Și, dacă vrei, am și martori care pot depune mărturie că te-ai urcat de bunăvoie în mașină. Iar alții vor declara că suntem – cum oare să mă exprim mai delicat?

– Nu ai cum s-o faci, sări Tansy. La naiba, mi-ai întins o cursă!

– Ți-am mai spus că nu știu să pierd, Tansy! Dar crede-mă că ne vom înțelege de minune.

– Vecinii mei vor vedea că lipsesc.

– Nici vorbă. Cuplului care locuiește deasupra ta i-am spus că-ți vei petrece Crăciunul cu mine.

– Dar de ce mă duci la Auckland?

– Pentru ca s-o cunoști pe Grace.

– Te voi face să plătești pentru asta.

– Cum?

– Nu știu încă, dar voi găsi eu metoda.

Când ajunseră la Otaki, ea încercă să coboare la semafor, dar Leo blocase ușile. El nu spuse nimic, zâmbi doar în colțul gurii. Tansy își spuse că va trebui să facă multă vâlvă, să țipe și să lovească ușile. Poate cineva va reacționa. Dar nu

mai avu o astfel de ocazie. Mașina străbătea sate cu ferme întinse, sau orașe mici de provincie, îndreptându-se spre Insula de Nord. Când se lăsa amurgul ajunseră la platoul central, dominat de trei vulcani. În fața lor se afla Taupo, zonă care fusese cu două mii de ani în urmă acoperită în întregime de cenușă vulcanică. La Turangi, Leo o luă pe un drum la stânga, ocolind lacul Taupo.

– Mai avem puțin și ajungem, spuse el vesel.

Tansy continuă să privească pe fereastră. Era sigură că Leo nu va conduce după căderea întinericului și asta însemna că se vor opri undeva, iar ea va putea anunța poliția. Dar imediat își dădu seama că nu va fi crezută. Era vorba despre Leo Dacre, o persoană foarte influentă. Dar, mai curând sau mai târziu, el va trebui să afle că puterile lui erau limitate. Gândindu-se la ce ar putea să facă, ea nu observă că Leo o luase pe un drum lăturalnic.

– Este o cabană pentru pescari, pe aici, pe undeva, zise el, unde vom înnopta. Nu este nimeni prin zona asta, nu există nici telefon. N-ar mai trebui să-ți păstrezi mina asta supărată,

zise el. Fără a mai pierde vremea, Leo coborî din mașină, o ocoli, apoi deblocă ușa și o ridică pe Tansy în brațele lui puternice, îndreptându-se spre cabana despre care îi vorbise. Când mi-am dat seama că singura soluție de a te face să vezi cu propriii tăi ochi ce i-ai făcut lui Grace cu încăpățânarea ta, era să te răpesc, n-am mai stat pe gânduri, spuse el descuind ușa cabanei.

– Familia ta va trebui să afle că vei fi dat în judecată pentru răpire.

– Tansy, ai o gură atât de frumoasă, este păcat s-o ții sub control, este ca și cum ai ține o floare într-o colivie. Vino cu mine la Auckland. Ca să vezi ce i-ai făcut lui Grace. Îi datorezi asta.

– Bine, dar acum lasă-mă jos. Leo o așeză cu grijă pe un scaun.

– Unde este baia?

– La stânga. Trebuie să treci însă prin dormitor.

Dormitorul avea un pat dublu, destul de confortabil. Ajunsă în baie, Tansy se uită la geam, care însă era dublu și bine încuiat. Ca și la dormitor, dacă voia să iasă, trebuia să spargă geamul. Dar pentru asta trebuia să-i aplice lui Leo o

lovitură bine calculată. Iar dacă reușea să scape, trebuia să-i fure mașina, pentru că până la șosea erau vreo douăzeci de kilometri. De ce oare nu avea și el un celular ca toți oamenii cu bani? Se uită în jur pentru a identifica vreun obiect cu care să-i aplice o lovitură. Dar nu văzu nici o vază, nici o lampă. Apoi, își spuse că poate va reuși să fugă noaptea, după ce Leo va adormi, dacă nu cumva o va fixa de el cu cătușe. Intră în bucătărie, unde se afla Leo, care așezase masa. Pusese chiar și față de masă curată și căni.

— Uite, am pregătit ceva de mâncare. Sper c-o să-ți placă.

Ce atitudine domestică avea acest Leo, își spuse Tansy privind masa care o aștepta. Cu toate că furia și neputința o făcuseră să-și piardă pofta de mâncare, se forță să înghită câte ceva pentru a-și păstra puterile. Bău chiar și ceaiul de fructe de pădure pe care i-l făcuse Leo. Deodată, o melodie care îi revenea obsesiv în minte de câteva zile începu să se contureze tot mai precis. Căută din priviri niște hârtie pe care s-o aștearnă. Leo scoase câteva foi de hârtie și i le întinse. Melodia se lăsa foarte ușor scrisă, venind ca o

temă simplă de undeva din profunzimile minții ei, iar când o termină, euforia de la început cedă locul unei stări de moleșală, de istovire. Fusese cel mai bun lucru pe care-l făcuse în ultimul timp. Straniu era însă faptul că se întâmplase în prezența acestui bărbat...

– Vino la culcare, îi spuse Leo cu blândețe.

– Nu voi dormi cu tine.

– Vei face exact ce ți se spune, Tansy. Nu voi profita de situație, îți promit. Dacă nu ești rezonabilă, tot cu mine o să dormi, dar legată. Te rog să fii cuminte, du-te și fă un duș.

Tansy se conformă. Nu avea haine de schimb, așa că se îmbracă tot cu hainele cu care venise.

– Acum voi face eu duș. Dacă o să încerci să deschizi vreo fereastră, o să fiu în încăpere înainte ca tu să poți face o a doua mișcare. Tansy se îndreaptă spre dulapul din cameră, care nu avea nici un fel de haine, după cum era de așteptat. Tansy lovi peretele furioasă cu pumnul. Leo apărură într-o secundă, fără a se mai obosi să se acopere cu un prosop. Tansy rămase cu privirea atintită asupra trupului superb, pe care picăturile de apă se scurgeau. Întoarse imediat

capul, furioasă că obrajii i se aprinseseră dintr-o dată. Câte femei îl mai văzuseră astfel? Sute, probabil.

– Să nu mai faci asta, Tansy, te poți răni, îi spuse el blând.

Ea simți că picioarele nu mai voiau s-o asculte, iar privirea ei nu se putea dezlipi de trupul lui. Era prima dată că vedea un bărbat dezbrăcat, și nu putea trece de starea de teamă și groază care o cuprinsese. Auzise descrieri ale altor bărbați, admirase picturi și nuduri, dar nici unul nu avusese acest impact asupra ei.

– Tansy, poți să deschizi ochii, îi spuse el.

Ea îl privi. Acum era îmbrăcat într-un sort, atâta tot și, privindu-l, se simți din nou pierdută.

– O să mă întorc cu spatele ca să te poți dezbrăca și tu, îi spuse Leo. Oricum, să fii liniștită, n-o să ating.

– Te aștepti ca eu să cred tot ce-mi spui?

– Nu-mi pasă dacă crezi sau nu, Tansy. Vreau să-ți spun doar că pot să-mi înfrânez pornirile animalice, fără probleme. Sau dacă asta te face să te simți în siguranță, nu-ți scoate jeansii. Dar bluza trebuie s-o scoți.

Tansy îl urmări și văzu că se întorsese cu spatele. Deodată o cuprinse furia față de acest bărbat atât de puternic, ca o maree neagră care-i invadea fiecare celulă a corpului.

– Să știi că am un somn foarte ușor, așa că voi simți fiecare mișcare a ta. Asta în cazul în care te gândești să fugi.

– N-o să te iert niciodată pentru ce mi-ai făcut.

– Spune-mi unde se află Rick și te duc imediat înapoi.

Fata întoarse capul cu aceeași încăpățănare.

– Noapte bună, Tansy.

Ea adormi imediat, gândindu-se să se scoale la miezul nopții când el va dormi buștean și să încerce să fugă. Dar, spre uimirea ei, când se trezi era întuneric afară, iar Leo Dacre dormea dar cu o mână o ținea în brațe, de parcă ar fi dormit astfel în fiecare noapte. Tansy dormea la pieptul lui și-i auzea bătăile inimii, iar nările i se umpluseră de mirosul lui de after-shave. Ținându-și respirația, ea încercă să se ridice.

– Nu, auzi ea.

Înghetă. Oare Leo nu dormea?

Încercă apoi un alt tertip. Se îndepărtă de el de parcă i-ar fi fost foarte cald. De data asta el nu făcu nici un gest de a o reține. Tansy nu mai făcu nici o mișcare. Inima îi bătea atât de tare încât ar fi putut să trezească și morții! Se ridică, începu să-și caute cămașa, apoi se îndreptă spre ușă, pe care o găsi încuiată. Oare unde pusese el cheile? Tansy privi plină de speranță spre dulap. Scotoci repede în haina și pantalonii lui, dar nu găsi nimic. Se întoarse și-l privi pe Leo, care dormea liniștit. Se gândi că în situația dată cel mai sigur loc ar fi fost sub salteaua patului. Încercă să se apropie cu multă grijă de pat, îngenunche, dar în acel moment se trezi cu mâna lui Leo asupra ei. Nu putuse să ajungă unde trebuia, dar încercase. Tansy îngheță. Rămase cu ochii mari, privindu-l, încercând să-și domolească respirația. Introduse degetele-i lungi și subțiri sub saltea.

Capitolul 5

– N-ai de unde să iei frânghie, zise Leo, amețit de somn, dar mâna i se mișcă la fel de repede ca un șarpe care își prinde prada. Vino înapoi în pat.

Tansy se supuse, dar refuză să mai doarmă în brațele lui, cum făcuse până atunci.

– Tansy, ți-am spus că nu voi profita de situația asta și te rog să mă crezi. Nu mai face gesturi necugetate, care să mă îndemne să reacționez așa cum n-aș vrea, prostuțo.

– Poate că sunt o proastă, dar în nici un caz nu răpesc oamenii și nici nu-i pun să facă lucruri pe care le vreau numai eu.

– Bine, dar acum întoarce-te, căci mai putem dormi vreo cinci ore.

La naiba, își spuse Tansy. La naiba, la naiba, la naiba! Nu știu ce se întâmplă, nu-mi place acest bărbat, n-am încredere în el, nu-l iubesc, dar îl doresc. Dintre toți bărbații din lume, l-am ales tocmai pe Leo Dacre! Când se trezi era lumină afară, dar patul, spre bucuria ei, era gol. Cu toate acestea, Tansy nu putea să uite ce-i făcuse acest bărbat cu o zi în urmă, smulgând-o din viața ei obișnuită pentru a-și rezolva propriile-i probleme. Atunci când familia care o crescuse, și asistenții sociali începuseră să gândească pentru ea și pentru viitorul ei, Tansy fugise. Muncise din greu, răbdase de foame, și strânsese ban cu ban pentru a-și putea urma studiile, își refuzase orice fel de plăcere numai pentru a-și atinge scopul. Dar aceia care o crescuseră aveau o scuză: gândiseră că fac ceea ce era bine pentru ea. Leo Dacre nu avea scuza asta. Zgomotul ușii care se deschise o făcu să se miște în așternut.

— Bună dimineața! Este timpul să te trezești, spuse Leo, punându-i ceașca de ceai pe noptieră. Ce faci, Tansy, nu răspunzi? Ai revenit la rezistența pasivă? Știi, când dormi, gura ta atât de fru-

moasă, pe care ți-o controlezi atât de bine, se relaxează și te face să arăți foarte tânără și inocentă.

La naiba! Tansy ura faptul că el o văzuse dormind. Leo nu avea cum s-o considere o inocentă. Îi surprinse privirea, iar el își aminti ce simțise noaptea trecută, când dormise cu ea în brațe.

— Oare îți dai seama ce provocare sunt ochii tăi mari, ca de tigru? Strălucesc ca niște safire și mă fac să mă întreb dacă și trupul tău ar arde la fel sub mângâierea mea.

Tansy îi înfruntă privirea.

— Bea-ți ceaiul, trebuie să plecăm în jumătate de oră.

Tansy bău lichidul fierbinte și se grăbi să facă duș. Era hotărâtă să îndepărteze de pe trupul ei orice miros masculin. Dar, mai întâi, nu se putu abține să remarce confortul pe care-l asigurase proprietarul acestei cabane, care o folosea doar pentru pescuit. Remarcă, nu fără oarecare amărăciune, că acesta făcea parte din clasa socială a lui Leo, nicidecum dintr-a ei. Cine-și putea permite o asemenea investiție nu era un neozeelandez de rând. Când ieși de sub duș, ea

observă cu stupefacție că-i dispăruseră atât jeansii, cât și lenjeria intimă. Poate că Leo i le pusese undeva, la uscat. Nu te ambala, Tansy, își spuse ea. Dacă ar fi vrut să profite de situația în care se aflau ar fi făcut-o în timpul nopții, n-ar fi așteptat până dimineață. Se înfășură într-un prosop și porni spre dormitor. Nu-și văzu hainele. În locul acestora pe pat se aflau întinse niște haine noi, o pereche de jeansi, un tricou de culoarea teracotei, care să se asorteze cu părul ei, precum și lenjerie intimă. Tansy fu cuprinsă de furie, dar și de neputință. Nu putea suporta ideea că altcineva îi atinsese hainele, iar dacă le-ar fi îmbrăcat pe cele noi, s-ar fi aflat într-o postură umilitoare. Mândria îi spunea că trebuie să le refuze, dar nu-i spunea cu ce să se îmbrace. Trecuse mult timp de când nu-și cumpărase ceva nou, cu excepția lenjeriei, și, oricum, ea nu-și putea permite să-și cumpere haine costisitoare ca acelea care se aflau în fața ei. Neavând o altă soluție, se îmbracă, întrebându-se de unde știuse Leo măsura sutienului, căci ea își ascunsese sânii cât putuse de bine. După ce îmbracă tricoul de culoarea teracotei și văzu efectul pe care-l avea

culoarea asupra tenului ei, nu-l mai consideră atât de vinovat pe Leo. Dar, de fapt, ea-și cumpăra hainele la mâna a doua și nu prea avea de unde să aleagă astfel de culori.

Leo se afla în bucătărie, pregătind micul dejun.

– Mulțumesc pentru haine.

– Poftim, astea sunt sandvișurile tale. Nu știu ce mă face să cred că ești mai deranjată de faptul că ți-am cumpărat haine, decât că te-am răpit.

– Poate pentru faptul că ai atâta intuiție? Tansy nici nu mai încercă să-și ascundă sarcasmul.

– Încearcă să te consideri într-o mică vacanță. Vei scăpa de munca de zi cu zi, iar când te vei întoarce la Wellington o să te simți altfel.

Tansy încercă să nu facă nici un comentariu. Mâncară în liniște cu toate că ei nu-i era foame, apoi strânseseră resturile de mâncare, fără un cuvânt. Când ieșiră din cabană soarele strălucea deasupra lacului. Dealurile din jur aveau diferite nuanțe de verde, iar din tufele din preajmă se ridica un abur străveziu. Liniștea perfectă nu era întreruptă de nici un zgomot.

– Este locul meu preferat, zise Leo. Se poate prinde pește foarte bun aici. Am prins primul meu păstrăv chiar în acest loc.

– Cred că l-ai împăiat și expus în biroul tău.

– Nici vorbă, l-am mâncat chiar atunci. Nu-mi place să ucid animale, bineînțeles, dacă nu sunt distrugătoare, precum oposumul sau șobolanul.

– Mă bucur să aflu că ai și principii îi spuse ea pe un ton mai dulce, de data asta.

– Ce limbă ascuțită ai, Tansy. Dar, de fapt, ai tot dreptul să fii supărată pe mine.

– Supărată? Fii serios! Sunt chiar furioasă !

Ajunseră la Auckland pe la prânz. Pe drum, Tansy mai încercă să scape o dată, sub pretext că vrea să meargă la toaletă. Leo o duse la o toaletă unisex, care avea ferestrele cu gratii. Tansy își spuse că nici dacă ar fi vrut el, n-ar fi putut organiza totul atât de bine, dar așa se desfășurară lucrurile. Când ajunseră pe la Bombay Hills, Leo o întrebă pe neașteptate:

– Ți-a spus Rick că în copilărie a fost foarte bolnav? Tansy încuviință.

– Poate o să ți se pară că Grace exagerează, poate ți se va părea prea posesivă, dar s-a sacrificat și s-a consumat foarte mult când medicii i-au spus că ea este cea care i-a transmis boala. De atunci nu și-a mai revenit. Se învinuiește de tot ce nu iese bine în viața asta. Iar moartea tatei a lăsat-o să-și reverse emoțiile și sentimentele numai asupra lui Rick.

– Poate că era mai bine dacă te iubea și pe tine, interveni Tansy supărată.

– M-a iubit în felul ei. A fost o mamă vitregă destul de înțelegătoare și de bună, dar m-a lăsat să fac greșelile inerente vârstei. Știu ce-o să spui acum, că trebuie să faci același lucru și cu Rick, dar sănătatea lui a fost precară chiar de la început. Acum înțelegi de ce este Grace atât de îngrijorată?

Da, Tansy putea înțelege, dar dacă punea în balanță liniștea lui Grace cu viața lui Rick, desigur că el avea câștig de cauză. În același timp, ea simțea tot mai acut prezența lui Leo. Momentele petrecute în brațele lui și

înțelegerea faptului că ea îl dorea, o afectaseră. Cu puțin timp înainte, ea-l privea cu admirația unei femei față de un bărbat frumos, dinamic, dar acum, alte emoții se puteau citi în ochii ei. El reușise s-o facă să fie conștientă de prezența lui. Se strădui să ignore faptul că el se afla atât de aproape și se mulțumi să admire peisajele care se derulau sub ochii ei. În cei patru ani de când părăsise aceste ținuturi, zona se schimbase foarte mult. Ea nu uitase că în curtea din spatele fiecărei case creștea câte un palmier și un hibiscus, anulând efectele traficului intens și ale aerului poluat.

— Părinții tăi locuiesc la Henderson? îi întrerupse Leo gândurile.

— Da.

— Este o zonă frumoasă. Îmi pac mult dealurile din jurul Aucklandului, zonele cu viță de vie, dar și plajele, care cred că sunt unice în lume.

— N-am prea fost la plajă, căci mamei nu-i plăcea să intrăm în casă cu nisip pe tălpi, dar am fost de câteva ori pe plajele estice, la Manukau. Mamei nu-i plăceau cele din vest, erau prea periculoase.

Tansy așteaptă ca Leo să fie surprins de spusele ei, dar el adunase destule informații despre familia în care crescuse ea, pentru a mai fi luat prin surprindere.

– Ar trebui să vezi plajele din vest. Sunt sălbatice, este adevărat, mulți se îneacă acolo anual, mai ales cei care nu prea iau în serios Marea Tasmaniei. Cred că ți-ar plăcea mult.

Vorbele lui o făcură pe Tansy să-și piardă siguranța de sine. Ea nu credea să descopere că Leo era capabil să se îndrăgostească de anumite locuri.

– Unde mergem acum? întrebă ea.

– Spre casa noastră de vacanță, care este pe coastă. Tansy, aș vrea să te rog să nu-i spui lui Grace că te-am răpit, deși ceva, nu știu ce, mă face să cred că nu-i vei spune.

– Cred că intuiția, zise Leo. Știu destul de multe despre tine și toate mă fac să cred că nu vei încerca să accentuezi neliniștea lui Grace. Știu că ai cântat în spitale, în casele de bătrâni, iar acum câteva zile ai acordat primul ajutor unui bătrân care a avut un atac de cord pe stradă. De asta cred că nu-i vei spune lui Grace.

– N-ai cum să mă oprești să-i spun.

– Ba da, o pot face ca de obicei, prin amenințări.

– Nu ai cu ce să mă ameninți.

– Tansy, pentru mine ești un mister. Ești atât de mică și slabă, dar degajezi atâtă forță. Aș vrea să știu ce se ascunde în spatele ochilor aceștia de tigru, toate emoțiile care sunt atât de bine ascunse sub fața asta mică și palidă. Mai văd că, în ciuda voinței tale, mă dorești.

Tansy își acoperi ochii cu palmele.

– Este ceva normal și natural, spuse el încet. Ai făcut tot posibilul să ascunzi asta de toată lumea, chiar și de tine, dar ai și tu, ca fiecare dintre noi, dorințe și sentimente. De ce nu le lași să irumpă?

Tansy știa care ar fi fost rezultatul acestui plan diabolic. Dacă ea i-ar fi spus lui Grace că Leo o răpise, el ar fi profitat de această obsesie a ei, și ar fi atras-o într-o poveste sentimentală căreia ea nu i-ar fi putut rezista. Cu o noapte în urmă, gustase din pasiunea pe care i-o inspira acest bărbat. Acum, el îi oferea tot pocalul plin cu otravă. Dacă Leo își folosea forța de seducție

și propria ei slăbiciune împotriva ei, ea va fi cea care va rămâne cu inima frântă. Căci Tansy nu făcea lucrurile pe jumătate. Se dăruise cu trup și suflet muzicii, pentru că i se păruse mai sigură decât dragostea. Ceva, un instinct primar, îi spunea că nu va putea să-și tempereze emoțiile așa cum o puteau face alții. Cu toate că ea-și spunea mereu că îl detesta, o parte ascunsă a sufletului ei o făcea să se îndrăgostească și mai mult de el.

– N-am avut intenția să-i spun lui Grace că m-ai răpit, spuse ea.

El nu-și accepta victoria pur și simplu, ci împinse lucrurile și mai departe.

– Sau că Rick se droghează?

– Nici asta.

– Grace crede că Rick are scurte rătăcirii, ca fiecare adolescent. Cred că, dacă ar afla că se droghează, ar muri de supărare.

Numai în acest moment înțelese Tansy ce era el capabil să facă pentru mama lui vitregă, chiar să răpească o femeie considerată de condiție socială inferioară lui, care pe deasupra nici nu-i plăcea.

- Știi, Tansy, de fapt, mergem pe o insulă.
- Cum se numește?
- Se numește insula cea mai apropiată de țarm.

Urcară cele două bagaje pe o barcă cu motor care îi aștepta la țarm. Tansy își spuse disperată că pe o insulă se putea întâmpla orice. Și, contrar așteptărilor ei, văzu că această insulă avea tot ce-și putea dori cineva. De aceea, își bucură privirea începând cu cea mai înaltă culme stâncoasă și terminând cu plaja care începea în spatele casei. Peste tot creșteau flori de culori vii, neașteptate. Arbuștii pitici alternau cu palmierii și bananierii. Prea mică pentru a permite cultivarea pământului, era adăpostită de vânturile care pustiau coasta. Fusese lăsată în stare naturală, cu excepția golfului unde fusese amenajată plaja. Tansy văzuse aceste insule de la țarm, dar nu-i trecuse prin minte vreodată că ele ar putea fi ale cuiva.

– Liniștea asta mi se pare nefirească, zise Leo. De obicei, vine cineva să ne întâmpine.

Tansy își luă chitara în mână și-l urmă pe Leo, care porni, intrigat, înainte.

– Pentru Grace ești o cunoștință a lui Rick, care l-a ajutat la Wellington și care are nevoie acum de puțin repaos.

– Nu crezi că va detecta minciuna imediat?

– De ce ar face-o? Nu este o femeie suspicioasă. Am sunat-o aseară ca să-i spun că te aduc acasă. Te previn că va dori să știe tot ce se poate ști despre Rick. Dar oricum, te va primi cu dragoste, pentru că așa face cu toți invitații mei.

Grace Dacre nu arăta ca o femeie bolnavă. Era înaltă, elegantă, cu trăsături aristocratice, avea ochii lui Rick, iar paloarea se datora faptului că abia se trezise. Imediat ce-i fu prezentată Tansy, Grace îi luă mâna și începu să plângă.

– Leo, îți mulțumesc că ai adus-o! Lui Tansy i se făcu milă de femeia care se afla în fața ei și în loc să-și retragă mâna o lăsă în mâinile reci, parcă lipsite de viață ale acestei femei.

– Când l-ai văzut ultima oară pe Ricky ? Unde l-ai cunoscut? Leo mi-a spus că nu știi unde se află acum, dar spera...

– Rick lucra ca grădinar, două zile pe săptămână.

– Grădinar?

– Nu știa prea multe despre această meserie, dar era dornic să învețe. La început individul care l-a angajat n-a fost prea entuziasmat de el, voia un tip mai solid, poate, dar apoi când a văzut că Rick învață foarte repede s-a declarat mulțumit.

– Rick a locuit cu tine?

– Da, am împărțit cheltuielile casei la doi. Tansy speră că reușise s-o convingă pe mama lui Rick că nu-i sedusese băiatul.

– Tu cu ce te ocupi, Tansy? întrebă Grace după ce schimbă priviri sugestive cu Leo.

Tansy o privi pe Grace Dacre și înțelese că aceasta încerca din greu să-și ascundă temerile. Grace se aștepta să primească în orice moment vestea că fiul ei murise.

– Tocmai am terminat facultatea de compoziție la Universitatea Victoria. Anul care vine îmi voi începe masteratul. Iar pentru a-mi câștiga existența sunt cântăreț ambulant.

– Înțeleg, zise doamna Dacre. Așa l-ai cunoscut pe Rick?

— Da, cântam în gară și așa l-am cunoscut. Tocmai coborâse din tren și nu știa încotro s-o apuce așa că i-am oferit un pat pentru noaptea aceea. Ne-am înțeles destul de bine, iar Rick a stat cu mine până când a plecat mai departe.

— Nu știi dacă Rick ți-a spus că a fugit de la școală.

— Da, știu, zise Tansy cu jumătate de glas.

— Oricum, trebuie să-ți mulțumesc că i-ai oferit sprijin atunci când a avut mai multă nevoie de el. Ți mulțumesc și pentru că ai venit să mă vezi. Cât timp a stat Rick cu tine?

— Câteva luni.

— Iar acum, nu știi unde se află?

— Nu, zise Tansy cu jumătate de gură.

Grace făcu o grimasă.

— Sunt sigură că va lua legătura cu noi, zise ea făcând un efort să vorbească. Deci, vei rămâne cu noi câțva timp. Mă tem că nu sunt în cea mai bună dispoziție pentru a te face să petreci timpul cât mai plăcut.

— Tansy nu este prea pretențioasă, interveni Leo. Îi place să petreacă timpul pe plajă, să compună muzică.

– Mi se pare grozav să-mi pot petrece astfel timpul, zise Tansy cu jumătate de gură.

– N-am cunoscut până acum un compozitor, zise Grace, privind-o ca pe o specie de animal recent descoperită. Trebuie să aflu mai multe despre munca ta.

Tansy își spuse că Grace era o femeie de treabă în general, și putu să înțeleagă perfect motivul pentru care Rick fusese astfel educat, așteptând ca cei din jur să-i rezolve problemele.

– Cred că ar fi bine să te odihnești acum, Grace, zise Leo. Eu și Tansy o să facem plajă, așa că te lăsăm în pace.

– Leo, vrei s-o conduci pe domnișoara Ormerod în camera pe care i-am rezervat-o?

– Sigur că da. Tansy, vino, te rog, este aici, la dreapta.

– Aș vrea să stau liniștită, Leo.

– Dacă nu vrei să stai în camera ta, poți sta la umbra unui copac numit pohutukawa.

– Nu vreau să fac nici asta. Cum crezi că pot sta aici, ca un fel de prizonieră a ta, fără alte haine decât cele cu care sunt îmbrăcată, aștep-

tând să te hotărăști tu când o să-mi dai drumul? La naiba, chiar nu înțelegi că trebuie să muncesc pentru a mă întreține?

– Ți-am mai spus că mă voi ocupa eu de această problemă. Cât despre îmbrăcăminte, ce să-ți spun, am rezolvat și problema asta.

– Nu-mi convine să fiu plătită pentru ceea ce fac. Și nici nu m-aș îmbraca în hainele cumpărate de tine.

– Te rog să vorbești mai încet, Tansy.

Fata își coborî privirile spre jeansii noi pe care-i purta și realizează că de fapt, era îmbrăcată tot cu haine cumpărate de el.

– Ce-ai făcut cu hainele mele?

– Le-am aruncat, nu mai erau bune de nimic. De ce porți astfel de lucruri, care te dezavantajează?

– Pentru că erau foarte ieftine. Știi, unii oameni trăiesc cu un buget bine drămuț, spuse Tansy și-i trânti ușa în nas. Camera ei era o încăpere mică dar foarte plăcută, frumos decorată, cu fotolii și masă din trestie. Avea și o bibliotecă, cu multe volume. Ferestrele franțuzești se deschideau spre o terasă plină de

flori unde albinele zumzăiau fericite. Tansy se opri pe această terasă iar privirea îi rămase asupra bobocilor florilor de potukukawa care stăteau gata să înflorească pe pajiștea din fața terasei. Dacă ar fi fost în alte împrejurări, Tansy s-ar fi îndrăgostit de acest loc. Reveni în cameră, refuzând la început să deschidă dulapul, dar mai apoi cedă curiozității și-l deschise. Leo aranjase hainele noi pe care i le cumpărase pe culori, începând de la oliv, jad, bronz, cafea, piersică, terminând cu turcoazul mării. Tansy văzu o mulțime de bluze, pantaloni și rochii. În partea de jos se aflau aranjate cu aceeași grijă perechi asortate de pantofi. Oare cum reușise Leo să achiziționeze întreaga garderobă? Cine-l ajutase? Toate erau măsura ei. Se gândi că faptul că el reușise să se descurce atât de bine cu toaletele de femeie, semnifica o viață petrecută în domeniul comerțului, sau pur și simplu experiență. Tansy fu cuprinsă de furie și de gelozie.

Capitolul 6

Tansy simți dorință. O mai simțise înainte, dar era ceva diferit acum, era ca o febră dureroasă. Îl dorea pe Leo cu o intensitate care o consuma, făcând-o să-și piardă controlul. Se simțea ca o proastă pentru că se lăsase atrasă în această cursă. Relaxează-te, Tansy, își spuse ea. Probabil că au mai existat și alte fete cu chip frumos, dar fără minte, înaintea ta, care au fost prinse în mrejele lui. Tansy luă o carte și porni spre terasă, cu intenția de a citi. Dar, cu coada ochiului, îl văzu pe Leo, venind dinspre plajă.

— Părul tău arată ca o vâlvătaie, îi spuse el, așezându-se pe un scaun alături de ea.

Tansy îl privi indiferentă.

– Eu citeam, spuse ea.

– Nu este adevărat, încercai să citești.

Oare el realiza ce simțea ea? Tansy închise cartea ostentativ, o lăsă să-i cadă în poală apoi îi spuse :

– Doreai să discuți ceva anume cu mine?

– Da, dar n-o putem face acum, aici. Îți propun o plimbare pe plajă, după cină, iar tu nu mă vei refuza.

– Și dacă totuși o s-o fac?

– Te sfătuiesc să nu mă refuzi, o preveni el laconic.

Tansy sări în picioare. Leo o prinse de mână și o împiedică să se îndepărteze.

– Am știut că ești încăpățânată și arogantă, zise el privind-o printre gene. Se vede după forma bărbiei. Dar nu face greșeala de a crede că mă poți învârti pe degete. Spre uimirea ei, Leo îi întoarse palma și i-o sărută. Ea se simți cuprinsă de emoții. Nu crezuse că palma este o zonă atât de erogenă. Încercă să și-o retragă, dar Leo continuă s-o țină în aceeași poziție. Uluită de această primă confruntare cu dorința, Tansy simți că-i tremură genunchii și

se sprijini de spătarul scaunului. Briza îi învălui pe amândoi. Fiind împreună aveau senzația că timpul se oprise în loc, nu se mai putea întâmpla nimic, doar soarele se mai afla acolo, deasupra capetelor lor. Tansy vedea genele lui Leo umbrindu-i pomeții, nasul fin aristocratic, apoi privirea ei reveni asupra punctului central al figurii lui, buzele lui Leo care erau lipite de mâna ei. Tansy se simțea acum sub două focuri: unul al soarelui și celălalt al buzelor lui.

– Ai niște mâini expresive, îi spuse Leo.

De data asta ea nu mai făcu nici o mișcare pentru a se elibera.

– Îmi plac mult mâinile tale, continuă el. Sunt puternice, dar degetele sunt foarte fine. Și acea ferocitate cu care vibrează totul la tine se simte și la nivelul mâinilor. Leo își ridică privirile și le întâlni pe ale ei. Zâmbi enigmatic, apoi îi elibera mâna. Tansy făcu un pas în spate și-și ascunse palmele.

– Nu-ți face probleme, am promis că nu ți se va întâmpla nimic aici. Te uimește că dintre toți oamenii din lume, noi doi ne dorim?

Tansy se răsuci pe călcâie și intră în camera ei de unde nu mai ieși decât la cină. Mâncară la o masă de pe terasă, dar nici priveliștea minunată, nici zgomotul făcut de valurile care se spărgeau de țărm, nu detensionară atmosfera. Tansy simțea că este cauza acestei tensiuni, și de aceea nu putea să nu fie supărată pe Leo, care o pusese într-o astfel de situație. Doamna Dacre vorbi în locul tuturor. Ea voia să afle cu lux de amănunte ce făcuse Rick, cum se comportase, ce spusese în toate lunile petrecute cu Tansy. Voia să știe cum se simțise și cum arăta, ceea ce pe fată o făcu să se simtă foarte stingheră. Oare doamna Dacre îl suspecta pe Ricky că era dependent de droguri? Nu, își spuse Tansy spre sfârșitul cinei. Deși era atât de îngrijorată din cauza lui, nu bănuia că fiul ei se droghează. Tansy simți atmosfera ca fiind excesiv de apăsătoare și stresantă, mai ales când Grace vru să știe ce fel de relație fusese între ei. Îi răspunse cu multă sinceritate că nu fusese o relație sexuală. Nu-și dădu seama dacă fusese crezută sau nu. Starea de permanentă încordare o obosi foarte mult, și abia aștepta ca cina să ia sfârșit. Aducerea ei în acest loc fusese o mișcare

foarte inteligentă pe care o făcuse Leo. Dacă avusese tăria să-i reziste lui, nu la fel se întâmpla la vederea ochilor în lacrimi ai doamnei Dacre, cu tremurul vocii ei. După cină, Leo îi spuse:

– Tansy, aş vrea să facem o plimbare, să vedem apusul, care este superb în aceste locuri.

– De ce-i spuneţi cu toţii Ricky, de ce-i daţi acest nume infantil? întrebă Tansy. Este ca şi cum în mod deliberat l-aţi ținut într-o poziţie inferioară.

– Chiar crezi că dacă ai împărţit patul cu el, îl cunoşti mai bine decât noi?

– Nu m-am culcat cu Rick, dacă asta te interesează.

– Ți-am văzut camera, Tansy, era un singur pat în ea.

– Rick a dormit pe fotoliul pat. Nu era prea confortabil, dar lui i-a făcut plăcere să doarmă acolo, spunea că se simte mai aproape de condițiile în care trăiesc copiii străzii.

Leo o întoarse cu fața spre el și o sărută.

– Nu face asta, îl imploră ea, simțind că-i este tot mai greu să reziste apropierii lui, frumuseții lui masculine, copleșită de emoții pe care nu le

dorea, nu le înțelegea și împotriva cărora nu putea să lupte. Dar trebuia să-l respingă, căci ei nu puteau avea un viitor împreună. Leo se folosea de ea. Curând, va întreba din nou unde se afla Rick, și poate că ea nu va mai avea puterea să reziste și-i va spune. Tansy se forță să rămână calmă și liniștită, să lase să treacă prin ea acea senzație nouă, apoi s-o reducă până când va pieri cu totul.

– Cum ai reușit asta? o întrebă el caustic, fără a o mai atinge, de parcă s-ar fi temut de acest lucru. Ai putut să ucizi pasiunea? Ar trebui să mă înveți și pe mine s-o fac.

– Este ceva ce a trebuit să învăț, îi spuse ea cu un zâmbet amar. Crescând într-o familie unde talentul era considerat un păcat, ea învățase că nu era înțelept să-și dezvăluie emoțiile. Cât timp trecuse de când descoperise că trebuie să se controleze pas cu pas? Poate începuse atunci când, copil fiind, alergase la mama ei cu prima melodie pe care o compusese și descoperise că pe aceasta n-o interesa? Apoi, Tansy o adorase pe domnișoara Harding, pe care o interesa muzica, dar curând descoperise nu fără oarecare

dezamăgire că pe această domnișoară bătrână o interesa muzica, nimic altceva. Curând, Tansy avea să afle că mentorului ei nu-i păsa de copilul pe care-l avea în față, ci de talentul acestuia. De aceea, învățase să se rezume la a observa și la a urmări, învățase să se abțină, să-și înfrâneze emoțiile.

– Ce prostie din partea mea, spuse Leo. Era normal să înveți să-ți înfrânezi pornirile.

Pe moment, Tansy nu înțelegea despre ce vorbea el, dar apoi realizează că se referea la anul petrecut de ea pe străzi.

– Atunci de ce m-ai adus în acest loc în care suntem doar noi doi? De ce n-am stat de vorbă acasă?

– Pentru că am vrut să fiu numai cu tine, prostuțo.

– De ce nu renunți, Leo? Oricum, ești convins că n-o să-i spun nimic mamei tale vitrege și, atunci, de ce nu mă lași să plec? Dacă mă eliberezi, promit să nu anunț poliția. Mă întorc la Wellington și o să uit totul.

– Foarte bine interpretat, zise Leo, dar nu ai succes. Nu am încredere în tine. Mai bine stai aici, căci ești singura mea legătură cu Rick.

Tansy nu mai avea scăpare. Se răsuși și o luă la fugă spre casă. Acolo o găsi pe Grace, în sufragerie, așteptând-o ca un păianjen, la pândă, cu disperare în priviri. Pentru Tansy era o adevărată tortură să povestească tot felul de nimicuri din care femeia să înțeleagă că Rick nu avea nici un fel de probleme, deși ea știa prea bine că el avusese destul de mult de luptat împotriva dependenței de droguri.

– Îmi cer scuze că te-am plictisit cu insistențele mele, spuse doamna Dacre. Dacă aș ști că Rick are nevoie să stea departe de mine pentru a-și rezolva problemele, n-ar fi nimic, aș putea îndura depărtarea, dar pe mine mă ucide incertitudinea asta. Tansy, n-am apucat să-ți mulțumesc că ți-ai lăsat problemele departe și ai venit aici ca să mă liniștești pe mine. Acum, du-te la culcare, ești foarte obosită. Simțindu-se cumplit, Tansy se retrase în camera ei și își spălă lucrurile cu care se îmbrăcase în acea zi. Nu avea cum să-l sfideze altfel pe Leo. Dar de ce trebuia să se răzbune pe el? Pentru că reușise să treacă peste barierele pe care le ridicase ea spre a se apăra de restul lumii și profitase de comoara ei

cea mai de preț, libertatea. Nu cumva, ceea ce simțea ea era dragoste? Dar, de fapt, ce era dragostea? La universitate întâlnise cupluri de îndrăgostiți, dar niciodată nu înțelesese cum ajungeau doi tineri obișnuiți să roșească atunci când se vedeau. Tansy nu era pregătită să se ocupe de această aberație. Ceea ce era între ea și Leo nu putea fi dragoste. Părea mai mult un foc de artificii, care arde intens, dar moare la fel de repede precum a apărut. La un moment dat își spusese că ar fi mai bine să aștearnă pe hârtie gândurile din aceste momente. Nici nu simți cum trecu timpul. Auzi o bătaie în ușă. Leo apărură cu o tavă în mâini.

— Am văzut lumina aprinsă și m-am gândit că poate ai vrea să bei un ceai. Voiam să discut cu tine. Nu pot să neg că sunt și fascinat, în egală măsură.

— Intrigat?

— Da, ca orice om de rând, sunt fascinat de cei care creează frumosul.

Tansy roși la acest compliment neașteptat.

— Cred că oricine se naște cu această capacitate. Dar mă întreb dacă nu cumva noi o ucidem la copiii noștri. Știu un caz.

– Te referi la părinții tăi adoptivi?

– Alta este situația cu părinții mei adoptivi. Ei au încercat din răspuțeri să mă placă. Pe mine m-au adoptat când aveam patru ani. Pe Michelle și Jason i-au adoptat de la naștere și ei s-au adaptat perfect condițiilor de viață din familia adoptivă. Pe mine nu știu de ce m-au adoptat. N-am semănat nici un pic cu ei, n-am gândit ca ei, n-am avut nimic în comun. Spuneau mereu că sunt ciudată și după un timp am început să cred și eu asta. Dar m-a salvat domnișoara Harding. Spunea că am talent și m-a încurajat permanent. Mama, însă, n-o plăcea pe această profesoară pentru că mă stimula să ținesc undeva, mai presus de posibilitățile mele.

– Cred că era geloasă, căci tu și domnișoara Harding aveți ceva în comun la care ea nu avea acces.

– Poate. Știu că am adus-o la disperare. Nu m-am jucat cu păpușile, nu mi-au plăcut rochiile, băieții sau dansul, bârfa, toate aceste lucruri fără de care ea nu concepea viața. Eram brutală, lipsită de grație, și obișnuiam să visez cu ochii deschiși. Nici cu școala n-o duceam prea bine.

– Dar nu mi-ai părut niciodată lipsită de inteligență.
– Cred că eram foarte plicitisită. Citeam tot timpul. Trăiam pentru lecțiile de muzică. Dar tu? Ce fel de copil ai fost?

– Cât se poate de comun.

– Unde ai copilărit?

– În Auckland. Am avut o copilărie fericită, cu toate că mama nu și-a mai revenit după nașterea mea și a murit când aveam șapte ani. Am fost foarte îndurerat o vreme, dar tata, care-mi era foarte apropiat, m-a ajutat să depășesc momentul. La câțiva ani după aceea, el s-a căsătorit cu Grace. Cred că nu mi-aș fi putut dori o mamă vitregă mai bună. De fapt, nici n-a încercat să-mi fie mamă. Nici nu avea vârsta. Mi-a fost ca o soră mai mare, cu care am râs, am vorbit și care m-a iubit. Viața a continuat, și, la puțin timp, a părut Ricky. A fost un puști isteț, fericit și plin de afecțiune. Eu eram prea mare pentru a fi interesat de un frate mai mic, dar Grace mi l-a pus mie în brațe când a venit de la maternitate. Micuțul mi-a zâmbit și mi-a prins degetul cu mânuța lui.

Zilele următoare trecură în liniște. Tansy lăsa liniștea să-i cuprindă sufletul, permițându-și o

stare de semiinertie, fără a se gândi la viitor sau la trecut. Numai Grace o îngrijora, căci cu fiecare zi care trecea pierdea tot mai mult în greutate. Tansy era convinsă că era bine să păstreze secretul în privința lui Rick, dar îi era tot mai greu s-o facă acum, când se confrunta direct cu boala lui Grace. De aceea, petrecu cât mai mult timp în compania ei, căci Leo lucra foarte mult. Nu mai schimbă acele sărutări pasionate. Înotară împreună, iar Leo îi împrumută cărți pe care ea vru să le citească, ba chiar îi comandă mai multe CD-uri pentru ca ei să nu-i lipsească muzica, dar nu-i mai spusese nimic personal. Tansy fu mulțumită de distanța care exista acum între ei. Dar, într-o după-amiază, apărură un iaht, purtat de briza golfului.

— A, a sosit familia Sullivan. Sunt niște vechi prieteni, spusese Grace.

Erau într-adevăr niște oameni foarte plăcuți, amabili. O sărutară pe Grace apoi pe Leo, dădură mâna cu Tansy și o priviră cu nedisimulată curiozitate. Tansy rămase câteva minute, din politete, apoi se scuză și plecă la bucătărie ca să

ajute la pregătirea mesei. Când trecu prin dreptul ușilor care dădeau spre terasă o auzi pe Jessica Sullivan întrebând:

– Cine este fata asta?

– Este o prietenă a lui Rick, fu răspunsul lui Grace.

– O, a început destul de devreme cu fetele, ca și Leo de altfel!

– Nu, nu este ceea ce-ți închipui, fata a venit aici într-o scurtă vacanță.

– Asta înseamnă că și Rick este aici?

La naiba, de ce nu tăcuse femeia asta?

– Nu, zise Grace, Rick este în insula de Sud.

Oare femeia asta știa ceva? Tansy mai făcu un pas. Jessica Sullivan insistă:

– Dar va veni la Crăciun, nu?

– Cred că nu, oftă Grace.

– Cred c-o să-ți lipsească, dar tinerii trebuie să-și ia zborul din cuibul părintesc. Totuși, nu-mi place că ți-a adus o străină pe cap. Băieții ăștia nu au minte deloc. Cât timp o să stea fata asta aici?

– Nu știu, răspunse Grace, din ce în ce mai disperată.

– Ar fi trebuit să știe că la Crăciun nimeni nu-și dorește persoane străine în casă. Mai ales că tu nu te simți bine. Unii nu prea știu să se poarte.

Grace spuse cu simplitatea care o caracteriza:

– Este o fată drăguță.

Vădit afectată, Tansy se îndreptă spre camera ei și se așeză pe pat, așteptând ca mâinile să nu-i mai tremure. Era clar că Jessica Sullivan gândea așa cum gândea și ea. Grace nu avea nevoie de ea aici: aveau prea puține în comun, așa că ea nu putea decât s-o deranjeze. Grace o tolerase pentru că ea constituia singura legătură cu Rick. Familia Sullivan rămase pentru trei zile, timp în care Tansy află că Jessica Sullivan cunoștea toate persoanele importante din Noua Zeelandă, iar soțul ei, un individ lipsit de caracter, se înrudea numai cu persoane de vază. Lui Tansy îi fu aproape imposibil să desfășoare o conversație cât de cât plăcută cu ea. Se simțea ca un pui de cuc pus într-un cuib străin și nu putea simți altceva decât furie față de Leo, care o pusese într-o situație atât de neplăcută. Tansy se simți foarte ușurată când cei doi Sullivan își anunțară ple-

care. Se repezi spre biroul lui Leo și-l găsi desfășcând corespondența.

– Leo, vreau să plec.

– Nici vorbă, spuse el continuând să-și desfășcă scrisorile.

– La naiba cu tine și cu locul ăsta! Lumea crede că sunt amanta ta, iar pe Grace n-o pot ajuta cu nimic. Cred că ți-ai dat seama de acum că n-o să afli nimic de la mine, atunci de ce mă mai ții aici?

– Pentru că, dacă ți-aș da drumul să pleci, ai dispărea. Oricum n-am de gând să-ți dau drumul și nu ai cum să mă convingi că trebuie s-o fac!

Tansy ridică mâinile disperată.

– Dar n-am nici un cadou de Crăciun! Poate asta să constituie un argument?

Leo izbucni în râs. Tansy, înfuriată de reacția lui neașteptată, consideră că era normal să șteargă de pe fața lui orice urmă de râs. Îl lovi disperată cu palmele. Leo o apucă de mâini și o privi așa câteva secunde, apoi îi spuse:

– Nu pleci de pe insula asta decât când îmi spui unde este Rick. Acum, ieși de aici.

Capitolul 7

Tansy trânti ușa și se repezi spre pianul care se afla în hol. Deși vechi, pianul era bine îngrijit, așa că Tansy începu să cânte cea mai violentă muzică pe care și-o putea aminti, pentru că simțea nevoia să izbucnească într-un fel. Pe măsură ce interpretează melodia, furia și violența ei se transformă în resemnare. Leo era teribil de nefericit: rezultatele testelor pe care le făcuse Grace nu erau bune. Tansy știa că ar fi trebuit să-l lase să-și revină, apoi să-i spună că-i pare rău pentru Grace. În acel moment auzi zgomotul unui motor. Era un avion mic care survolase golful înainte de a ateriza. Se auziră pași afară și voci.

Tansy se ridică, apoi căzu înapoi în scaun. Ea nu făcea parte din familie, de aceea nu era cazul să iasă. Începu să cânte unul dintre concertele Rahmaninov, folosindu-se de pian ca de un scut. Dar, la un moment dat, mâinile ei se opriră de parcă ar fi fost lovite violent. Cu inima bătând ea se repezi afară, dar se opri când văzu cine sosise. Era Rick. Acesta mergea cu capul în jos, iar mama lui parcă se agăța de el. Figura lui Rick nu exprimă nimic până când n-o văzu pe Tansy, moment în care el păru atât de uimit, încât pe fată o pufni râsul. Acum, când Rick se afla din nou acasă, ea nu mai avea pentru ce să stea. Iar acum, când era în sfârșit liberă să plece, ea realizează un lucru pe care nu vru să-l admită. Îi era greu să plece și -și dorea să fie cu Leo. Dar voia să fie alături de el, în condiții de egalitate. Voia ca Leo să se uite la ea și s-o vadă pe Tansy Ormerod ca pe femeia care era mai importantă pentru el decât aerul sau apa. Iar dacă asta era dragoste, însemna că ea se îndrăgostise iremediabil. Tansy își spuse că era mai înțelept să iasă chiar în acel

moment din casa asta și să se întoarcă la Wellington, să fie cât mai departe de Leo. Nu, nu putea fi îndrăgostită de el. Atracția fizică era ceva diferit de dragoste, era o nevoie fizică primară bazată pe hormoni. Grace mai plângea încă în momentul în care Tansy aduse ceaiul pe terasă. Bietul Rick privea uluit, căci nu înțelegea ce se petrecea acolo, dar el arăta mai bine, mai matur decât fusese cu patru luni în urmă. Chiar și fizic arăta mai bine, părea mai întremat, bine bronzat, cu musculatură asupra căreia se vedea că se lucrase. Rick și Leo se ridicară în momentul în care Tansy apăru cu tava de ceai.

— Mulțumesc, îi spuse Leo. Apoi, văzând că ea pleacă, Leo o întrebă: unde pleci, Tansy?

— În camera mea.

Tansy porni hotărâtă spre camera ei, unde se așeză pe un fotoliu ținând în brațe notele la care lucrase cu o seară înainte. Dar nu se putea concentra. Auzi o bătaie în ușă. Apăru Rick.

— Intră, spuse ea sărind să-l îmbrățișeze, deși el era cauza indirectă a tuturor necazurilor ei.

Arăți foarte bine, Rick. Cât te-ai transformat în aceste patru luni!

– Am muncit mult dar am și mâncat foarte bine, îi spuse el și o îmbrățișă la rândul lui. Mi-a mers foarte bine. Am purtat nenumărate discuții, am făcut multe exerciții și am stabilit ce am de făcut. Voi deveni preot. Întotdeauna am simțit chemarea Domnului, Tansy, dar am fost prea slab. Voiam să fiu ca Leo, pentru ca toată lumea să se uite cu respect la mine și să mă invidieze. Marea mea prostie a fost faptul că m-am drogat, deși, trebuie să recunosc că pentru o vreme, drogurile m-au făcut să mă simt mare și puternic.

Tansy îl privi fără a putea crede că acesta era Rick, băiatul neajutorat care pornise în lume pentru a-și găsi un rost în viață. Rick făcuse pace acum, cu propriul lui suflet.

– Tansy, vreau să-ți mulțumesc, tu ai fost cea care m-a făcut să renunț la droguri. Nu mi-ai ținut predici, nu te-ai arătat șocată sau superioară, de fapt, nu m-ai judecat deloc. Te-am văzut atât de hotărâtă, atât de sigură de ceea ce

voiai să faci, atât de pregătită să renunți la toate pentru a-ți realiza visul, iar asta m-a făcut să văd cât sunt de slab, și că am renunțat la toate avantajele pe care le-am avut, numai pentru că n-am fost pregătit să mă accept așa cum eram. Am învățat de la tine că și sărăcia este frumoasă și demnă. Îți datorez mult, Tansy.

– Nu, Rick, tu singur te-ai hotărât să te înscrii în programul de reabilitare socială.

– A fost, cred, singurul lucru bun pe care l-am făcut. Am trecut prin momente foarte grele, am vrut chiar să renunț, dar am luat-o de la început și cred că am reușit. Directorul taberei mi-a spus că ai sunat, dar la vremea aceea nu eram pregătit să înfrunt viața așa cum o fac acum. Pe atunci nici nu mă hotărâsem în privința vocației mele. Dar tu cum ai ajuns aici, Tansy? Când te-am văzut am crezut că am halucinații!

– Fratele tău a fost foarte insistent.

– Tocmai de asta te-am făcut să-mi promiți că nu vei spune nimic nimănui. Iar Leo nu este obișnuit cu refuzul.

– Am ieșit împreună de câteva ori, apoi el mi-a sugerat că aș putea să petrec sărbătorile aici. Cred că i-a făcut plăcere să mă aibă sub observație.

– Da, ăsta este stilul lui. Acum, cred că ar fi bine să mă duc să stau cu mama.

După ce plecă Rick, Tansy rămase singură cu muzica ei, spunându-și că era tot ce putea da ea mai bun. Mâncă singură. Grace se culcase epuizată din cauza evenimentelor care îi aduseseră atâta bucurie. După masă, Tansy făcu o plimbare pe plajă, apoi dormi buștean toată după amiaza. Se trezi când soarele apunea, răsfângând razele-i aurii asupra norilor din jur. Întinzându-se, Tansy coborî din pat și se îndreptă spre locul în care-și ținea partiturile. Trebuia să plece cât mai repede din locul acesta.

– Ce pot face pentru a te convinge să rămâi? auzi ea glasul lui Leo.

– Vreau să plec de aici mâine, indiferent cum.

– Foarte bine. În seara asta iei cina cu noi ?

Tansy nu găsi nici o scuză onorabilă și-l urmă.

Grace era fericită acum. Ea îi spuse:

– Te-am auzit cântând, Tansy. Am fost impresionată. Era compoziția ta?

Rick interveni:

– Tansy este îndrăgostită de muzică, este cel mai important lucru din viața ei.

– Adevărat? spuse Grace impresionată.

– Da, zise Tansy, cred că n-aș putea trăi fără muzică.

– Cred că este o mare povară, suspină Grace.

– Și cea mai mare încântare, completă Tansy.

În timpul mesei discutară fericiti. Numai Leo era pierdut în gânduri. Tansy se retrase foarte devreme în camera ei pentru a termina un cântec căruia trebuia să-i aducă modificări. Dar, spre surprinderea ei, nu mai găsi partiturile la care lucrase în ultimele zile. Cineva i le luase. Căută în fiecare colț al încăperii, dar fără nici un rezultat. Realiză în acel moment la cine se aflau partiturile ei. Dar de ce i le luase Leo? Se repezi spre terasă, apoi spre camera lui. El privea marea de pe fereastră și nu păru deloc uimit că o vede pe Tansy atât de furioasă.

– Ce naiba ai făcut cu partiturile mele? Ce pui la cale?

– Liniștește-te, Tansy!

– Te previn că am muncit mult la ele și, dacă le-ai distrus, sunt gata să te și omor. Tansy era conștientă că ceilalți ai casei o puteau auzi tipând, dar nu-i păsa.

– Tansy, ai lăsat partiturile pe terasă, și ai așezat doar o perie peste ele. Aceasta n-a fost destul de grea și vântul le-a risipit pe toată terasa. Le-am adunat și le-am adus aici, iar în momentul acela Grace a vrut să stea de vorbă cu mine. Tocmai m-am întors din camera ei. Le găsești sub cartea de pe noptieră.

Tansy smulse partiturile și vru să plece.

Cu același zâmbet cinic, el îi luă partiturile și le puse pe o masă, apoi o luă în brațe.

– Nu ai încredere în nimeni, Tansy? o întrebă el, dar ea nu mai avu timp să-i răspundă, căci se trezi sărutată. Poate era senzația de eliberare, sau furia care o precedă, poate dorința care se înfiri-pase din momentul când îl văzuse. Poate totul se datora sex-appealului, la care ea simțea nevoia

să răspundă. Orice ar fi fost, izbucni ca un foc deschis sub căldura unei zile toride. N-ar fi putut să-i reziste nici dacă și-ar fi propus asta. Dar ea știa că dacă nu-l va săruta pe Leo, va regreta tot restul vieții. Leo o sărută plin de pasiune, luă tot ce avea ea să ofere. O făcu fără milă, fără gentilețe, fără ezitare; era doar un bărbat experimentat, care trecuse peste limitele impuse de politețe sau de orice alte restricții. Iar Tansy se bucură de momentul acesta, oferindu-i tot ce voia el să ia, luând de la el ceea ce-și dorea ea, cu mâinile încheștate de umerii lui largi. El avea gustul cerului, al mării, era satisfacerea dorințelor ei cele mai secrete.

— Tansy, spuse el cu glasul încărcat de dorință, am visat clipa asta din momentul în care te-am văzut cântând cântece de dragoste și de dorință, îmbrăcată în hainele acelea imposibile. Arătai ca o tigroaică, sălbatică și periculoasă, ținută în captivitate, în loc să se afle liberă în jungla ei. Iar când ai renunțat la bereta și mai imposibilă pe care o purtai și ți-am văzut părul acesta minunat, mi-am spus că aș face orice pen-

tru ca să te am alături. M-ai adus într-o stare de seminebunie... Știu că pielea ta are moliciunea satinului, murmură el, că are mirosul florilor de migdal. Asta îmi amintesc eu când nu ești lângă mine.

Tansy ar fi trebuit să strige de teamă când el o luă din nou în brațele lui puternice.

— Gura ta este ca o floare strivită și înmuiată într-un vin greu, parfumat...

Tansy și-ar fi dorit să închidă ochii pentru că i se părea prea periculos să se uite în ochii lui: se trezea atrasă de cel mai pur verde, atrasă într-o lume unde soarele era verde și auriu, unde căldura, emoțiile și focul se întrepătrundeau.

— Spune- mi ce dorești, Tansy.

Ea nu spuse nimic.

— Bine. Atunci o să-ți spun ce vreau eu. Poate că într-o zi, când vei considera că ești pregătită, vei răspunde dorinței mele.

— Și ce dorești?

— Te vreau pe tine. Toată, tot ce ai de dăruit, tot ce pot să iau, totul.

Pe moment Tansy se simți paralizată de teamă. Știa că dacă va face dragoste cu el, nu va mai fi aceeași. Actul renunțării la virginitate însemna cedarea în fața dominației masculine. Toată viața Tansy se descurcase singură. Învățase să se bazeze numai pe ea însăși, și-și jurase să nu-și piardă controlul niciodată. Dacă ar face dragoste cu el, ar renunța la invulnerabilitate.

– Bine, zise ea. Și eu vreau tot ce poți da tu, te vreau cu totul.

Asta era desigur numai închipuirea ei. Leo se putea înfrupta din trupul ei, dar nu se putea atinge de anumite zone ale vieții ei. Dar în seara asta amândoi puteau pretinde că orice se putea realiza.

– Ți place puterea, Tansy? Și mie. Hai să vedem cine are mai multă.

Tansy era îmbrăcată într-o cămașă de noapte de culoarea piersicii, cu nasturi mici. Leo îi descheie cu grijă, unul câte unul, fără a-și lua privirea de la fața ei îmbujorată. Ea simți că simțurile i-o luau

razna. Nu se simțise niciodată atât de mică și neajutorată, dar putea să simtă că și el era la fel de pierdut ca și ea. Leo urmări cu degetele linia umerilor, curba sânilor, apoi dintr-o singură mișcare îi scoase cămașa de noapte și o întinse goală pe pat. Tansy nu știa la ce să se aștepte. Nu știa ce trebuia să facă în această poziție, zăcând goală, expusă privirilor lui.

— Ești atât de frumoasă, îi spuse Leo absent, de parcă vorbele lui nu aveau semnificație, erau o simplă reacție. Cu degetele tremurând, Leo își scoase îmbrăcămintea, mișcându-se cu aceeași siguranță pe care o denotau toate gesturile lui. Urmă un adevărat vis erotic. Cu el, ea fu pe rând Circe și Cleopatra, Elena din Troia și Venus, toate femeile care trăiseră vreodată și care găsiseră desfătare în brațele iubiților lor. Tansy îl socotise un bărbat foarte calculat; el îi arătă că nu avea nici o rețineră, că o seducție prelungită putea duce la culmi de nebănuită sexualitate. Leo începu să repete:

– Am știut tot timpul că vei reacționa așa cum vreau. Am știut... repetă el inducându-i ritmul trupului lui.

Tansy îi repeta numele încet.

– Tansy, spune-mi acum ce dorești.

– Eu nu... Tansy se opri încercând poate pentru ultima oară să se elibereze de ceea ce îi impunea trupul. O mișcare rapidă, aproape involuntară, îi aduse piept la piept. Tansy, orbită de pasiune, știa că-și dorea un singur lucru... pe el, trupul lui.

– Da, înțeleg, spuse Leo și, dintr-o mișcare foarte bine orientată, completă unirea lor.

Tansy lăsa să-i scape un strigăt. De teamă? De teama de a ceda sub presiune? Măinile ei se încheștară de umerii lui. Acela fu momentul care-l făcu pe Leo să se retragă.

– Nu! strigă ea disperată, căci nu asta dorea.

Din nou Leo afișă același zâmbet plin de siguranță și reluă misiunea de invadare a trupului ei. Tansy reuși să-și controleze reacțiile: șoldurile ei

îl acceptară, iar mușchii interiori se încordară pentru a-l păstra acolo.

– Pronunță-mi numele, îi ceru el.

Tansy ridică pleoapele grele.

– Leo, spuse ea, o, Dumnezeuule, Leo...

Părul ei căpătase un aer sălbatic, ochii îi străluceau, buzele i se înroșiseră, toată pielea îi ardea, iar ea îl privea știind că, dincolo de ceea ce experimentase ceva mai înainte, mai trebuia să existe ceva numai al ei. Iar când ajunse la acel ceva, se simți ca purtată de marea, urcând pe treptele unei stări unice. Scoase un țipăt ușor și se pierdu în extaz. Leo găsi și el același liman al fericirii, iar ea urmări cu ochii mari cum toată pasiunea lui de până atunci se disipă. O prietenă îi descrisese actul de dragoste ca pe cea mai elaborată senzație; pe atunci Tansy fusese doar formal de acord, acum însă știa că fata avusese dreptate. Respirația și pulsul ei reveniră la normal. Leo zăcea tăcut și liniștit lângă ea. După câteva momente care ei i se părură foarte lungi, el păru că se trezește brusc.

Ea îi spuse cu șovăială în glas:

– Ar trebui să mă întorc în camera mea.

– Da, cred că asta ar trebui să faci.

Tansy n-ar fi vrut să audă acele vorbe. Ar fi vrut să fie rugată să rămână, să petreacă toată noaptea cu el, dar desigur, poate avea motivele lui să nu-i ceară asta. Cu toate astea, când ea se ridică pentru a se îmbrăca, Leo o trase spre el. Tansy își îngropă fața în umărul lui.

– Aș vrea să cred că acum ai mai multă încredere în mine, dar poate cer prea mult. Tot mai insiști să pleci la Wellington?

Ea încuviință.

– Înțeleg. Sper să nu mă uiți.

Tansy se îndreaptă spre camera ei încet, prin noaptea caldă, înmiresmată, pe fondul valurilor care se spărgeau de țărm.

Tansy se trezi tot în zgomotul valurilor, cu trupul dureros și cu o stare de neliniște. Nu regreta noaptea precedentă. Ea își dorise să facă dragoste cu Leo, de parcă nimic altceva pe

pământ n-ar mai fi contat. Nu, nu regreta ce făcuse. Dar rămânerea ei pe insulă i-ar fi arătat, dacă mai era nevoie, că veneau din două lumi atât de diferite. Chiar dacă ea l-ar fi iubit – dar asta era exclus, căci iubirea însemna și sacrificiul, iar ea nu era pregătită pentru sacrificii, și dacă el ar fi iubit-o, lucru despre care el nu menționase nici măcar în treacăt, ea tot nu s-ar căsători cu el. Nu aveau nimic în comun.

O durea gândul că trebuia să părăsească insula fără a-l mai vedea vreodată. Într-un fel, Leo era la fel de răsfățat ca și Rick; se comporta cu aroganța unui bărbat care fusese educat să creadă că totul trebuie să se rezolve conform dorințelor lui. El trăia într-o lume foarte diferită de a ei. Tansy o ascultase pe Grace vorbind despre petreceri pentru sărbătorirea unui vin nou, despre familii și prieteni care se duceau până la Londra doar pentru a vedea un spectacol, despre petrecerea unor zile pe insule private din Fiji.

Leo poate că muncise din greu pentru a-și realiza o carieră, dar oricum lumea lui Grace era și lumea lui.

Tansy își schițase viața ei, așa cum și-o dorise, și știa prea bine ce se întâmplase cu multe femei talentate care se căsătoriseră și avuseseră copii. Iubirea, viața de familie, le secătuiseră energia creatoare, iar talentele lor se irosiseră dacă ele nu făcuseră eforturi supraomenești pentru a se elibera de copii și de soți. Tansy nu avea intenția să sacrifice pe nimeni. De aceea își pregăti lucrurile pentru plecare, dar, spre uimirea ei, Leo nu era de găsit.

– A plecat cu șalupa lui dis-de-dimineată, îi spusese Rick. Mă mir că nu l-ai auzit, a făcut foarte mult zgomot. A spus că se întoarce pe la unsprezece.

Tansy simți ca o lovitură puternică în stomac. De ce n-o luase și pe ea? Se încruntă suspicioasă. Ce mai pune la cale Leo? Cu o seară înainte ea se considerase o femeie dorită, care putea face pe oricine să-și piardă controlul. Niciodată nu se gândise în acest fel la figura ei sau la trupul ei: el le dăduse noi dimensiuni. Se hotărî să nu mai stea pe insulă nici un moment, ar fi devenit prea dependentă de Leo. Tansy petrecu câteva ore de

neliniște, de incertitudine. Când reveni spre terasă observă că Leo își făcuse apariția. El o privi ca de obicei, de parcă noaptea precedentă nu s-ar fi schimbat nimic în relația lor.

– Rick ne povestea cum l-ai luat în primire încă din gară, o informă Leo, după ce o ajută să se așeze.

– Da, Tansy m-a pescuit de cum am coborât din tren, mi-a cumpărat un hamburger, m-a întrebat unde aveam să-mi petrec noaptea, și m-a luat acasă la ea. De fapt, m-a salvat de multe probleme.

– Ce vrei să spui? insistă Grace.

– Sunt doar două căi prin care poți face bani dacă-ți duci viața pe stradă. Una este furtul, cea de a doua prostituția. Tansy m-a luat la ea acasă, m-a hrănit, deși făcea cu greutate rost de bani și aceștia abia îi ajungeau să se hrănească. A fost îngăduitoare cu mine și m-a lăsat să stau la ea chiar și după ce i-am furat banii pentru a-mi cumpăra droguri. De fapt, Tansy mi-a salvat viața pentru că m-a salvat de cele două posibilități de a face bani. Iar eu i-am smuls promisiunea de a

nu vă spune unde mă aflam. Doream să rezolv totul prin puterile mele. Voi sunteți oameni cu bani, cu stare socială, dar mie mi-a plăcut mult Mitch, care nu avea nimic din toate acestea, numai dorința de a-i ajuta pe alții. Era un tip dur, care nu admitea nici un compromis. Ne-a spus de la început că în lumea asta ne naștem singuri, trăim singuri și murim la fel. Peste câțiva ani după ce murim, nimeni nu-și mai amintește de noi. Iar dacă noi suntem niște ratați înseamnă că epuizăm în zadar resursele omenirii.

– Ce oribil sună, interveni Grace.

– Indiferent cum sună, el m-a făcut să renunț și la ultima picătură de milă față de propria-mi persoană, asta ce-mi mai rămăsese după ce s-a ocupat Tansy de mine. În faza următoare a trebuit să determinăm ce ne-a adus în starea aceasta. A fost cea mai umilitoare experiență prin care am trecut.

Grace îl privea indignată.

– Dar noi unde am greșit?

– N-ați greșit cu nimic, zise el. Eu am fost prea slab și n-am înțeles că nu puteam ține pasul cu

Leo, așa că am dat vina pe el, pe tine, mamă, pe școală, pe societate și pe tot ce era în jurul meu, numai pe mine n-am dat-o. Am avut impresia că lumea îmi datora o mulțime de lucruri la care eram îndreptățit să am pretenția, ca respectul, admirația și stima, lucruri care nu vin la tine numai pentru faptul că ești. Trebuie să le câștigi. Dar am primit un exemplu bun de la Tansy, care muncește din răspuțeri, numai astfel a ajuns aici unde este. Nu cere nimic de la nimeni, și va face tot așa până va realiza tot ce și-a propus. Tansy, n-am admirat pe nimeni așa cum te admir pe tine.

Leo hotărî că era cazul să intervină:

— Rick, poate că nu ai o părere prea bună despre tine. Este adevărat că te-am cocoloșit cam mult și te-am tratat ca pe un copil, dar tu te-ai schimbat mult și ne-ai dovedit tuturor, inclusiv ție, că ai reușit să te descurci și vezi viața cu ochii unui adult.

Rick se îmbujoră.

— Vă mulțumesc, le spuse el.

Capitolul 8

Fu un moment care ar fi impresionat pe oricine. Simțind că familia dorea să rămână singură, Tansy se ridică pentru a se retrage, dar, spre uimirea ei, Leo o urmă.

– Vă rog să ne scuzați. Eu și Tansy avem câteva lucruri de discutat.

– Tansy, îmi cer scuze, știu că ți-am promis că vei pleca astăzi, dar a trebuit să plec de urgență la Auckland să iau un interogatoriu unui individ care și-a ucis soția. Dar mâine voi rezolva problema. Voi aranja să pleci cu primul avion.

– Nu este nevoie să te deranjezi atât, pot să plec și cu autobuzul. Nu vreau să te cost prea mult.

– De altfel, m-am și plicitisit de singurele haine pe care le-ai purtat aici.

Deci, Leo observase.

– Nu port haine pentru a atrage atenția bărbaților.

– Este adevărat, tu porți numai haine care atrag moliile și eventual simpatia și compasiunea celor din jur.

– Seara trecută nu prea ți-a păsat de felul în care eram îmbrăcată.

– Seara trecută nu-mi doream decât să fac dragoste cu tine. Iar tu doreai același lucru, Tansy. Poate că nu am un loc în inima ta, dar când mi-ai pronunțat numele, am știut că eram centrul universului tău.

Tansy se întoarse și plecă, pentru că, din păcate, așa era.

În mașină, nici unul nu mai scoase o vorbă. Tansy se prefăcu adormită, dar, când mașina o luă spre Auckland, ea sări ca arsă.

– Unde mergem, Leo?

– Am crezut că vrei să-ți vezi părinții adoptivi.

– Nu, nu vreau să-i văd.

– Eu știu adresa lor, Tansy, și cred că ar fi bine să trecem pe la ei.

– Nu crezi că te-ai amestecat prea mult în viața mea?

Ajunseră în fața casei părinților ei adoptivi și Tansy constată că lucrurile nu prea se schimbaseră. Bătură la ușă și le deschise chiar doamna O'Brien.

– Sherryl! exclamă ea. Te-ai întors la Auckland?

– Nu, mamă, sunt în trecere pe aici. El este Leo Dacre, un prieten.

Pam îi privea uimită pe amândoi. Casa era imaculată ca întotdeauna.

– Less, Jason și Brett au plecat la pescuit. Ți-am spus în ultima mea scrisoare că intenționăm să ne mutăm în Australia?

– Tata este de acord să părăsească locurile astea?

– Da, este de acord să plecăm pentru că a fost concediat de Flaxman. Acum, îi este mai greu la vârsta pe care o are să obțină o altă slujbă. Cu ce vă ocupați, domnule Dacre? îl întreabă ea brusc pe Leo, luându-l prin surprindere.

– Locuiesc la Auckland. Sunt avocat.

Atenția le fu atrasă de zgomotul unei mașini care se opri în fața casei lor. Se întorseseră pescarii. Leo se bucură de un mare succes în

familia lui Tansy. În câteva minute după ce sosiră bărbații, începură să discute despre echipa de rugby a Noii Zeelande și șansele pe care le avea aceasta pentru sezonul următor. Când veni timpul să plece toți ai casei se arătară nefericiți că Leo îi părăsea atât de repede. Dar, după ce plecară, Tansy avu impresia că mama rămăsese în pragul casei, oarecum nefericită pentru că îi crescuseră toți copiii și începuseră să se risipească pe la casele lor. Pe drumul spre aeroport nu schimbă nici o vorbă. Tansy se întreabă dacă asta era adevărata ei soartă, să nu se integreze cu adevărat nicăieri.

— Câți bani ți-a furat Rick? o întreabă Leo trăgând mașina la terminalul aeroportului.

— Asta este problema noastră, zise Tansy, care se așteptase la o asemenea întrebare. O să mi-i înapoieze el.

— Nu ai nevoie de bani acum?

— O să mă descurc. Te rog să nu vii cu mine în aeroport.

— Atunci, ne vom lua rămas bun chiar aici. La revedere, Tansy, și încearcă să nu mă urăști. Ai grijă de tine.

— Nu te voi urî. Tansy se întoarce și porni spre avion.

Drumul spre Wellington fu unul dintre cele mai lungi și urâte călătorii din viața ei. Când ajunsese pe aeroport, o întâmpină o vreme mohorâtă și umedă, în concordanță cu starea ei sufletească. Locuința ei era rece, cu miros de mucegai, un strat gros de praf se depusese peste mobilă. Tansy curăți frigiderul de resturile de mâncare, își spală hainele, schimbă așternuturile, apoi se prăbuși obosită pe pat. A doua zi se trezi dis-de-dimineată și porni să cânte în locul ei obișnuit. Trebuia să recupereze timpul pierdut. Oricum, era bine să fie foarte ocupată ca să aibă cât mai puțin timp liber în care să cadă pradă gândurilor negre. Mai erau câteva zile până la Crăciun, iar după această mare sărbătoare orașul rămânea aproape pustiu. Însă deocamdată câștiga destul de bine. Dar când merse să depună banii la bancă descoperi că-i fusese introdusă o sumă destul de mare în cont, o sumă care-i ajungea pentru cel puțin un an. Ceru să afle numele și contul depunătorului și i se răspunse că suma fusese depusă în numerar.

– Cum a fost posibil să mi se depună această sumă în cont?

– Poate depunătorul a știut numele dumneavoastră și numele mamei dumneavoastră, adresa și banca la care aveți deschis un cont. Toate aceste date puteau fi aflate doar de către Leo. Tansy depuse toată suma în contul unei societăți de caritate care se ocupa de drogați, iar chitanța o expedie pe insulă, pe numele lui Leo. Toate hainele pe care le lăsase pe insulă îi sosiră a doua zi prin curier. I se rupse inima când văzu cât avea de plătit, dar le trimise înapoi. În sfârșit, veni și Crăciunul cu vreme frumoasă și caldă, adevărată vară. Tansy petrecu singură sărbătorile, căci i se părea că n-ar fi drept să strice dispoziția prietenilor ei. De Anul Nou ea realizează că nu mai putea sta în Wellington, acolo unde îl cunoscuse pe Leo. Îi simțea teribil de mult lipsa, seara adormea cu imaginea lui în fața ochilor și se trezea cu lacrimi care începeau să-i curgă din senin. Probabil că era acea fixație de virginitate pe care o face fiecare fată pentru primul bărbat cu care se culcă, pentru că ea nu putea fi îndrăgostită de Leo. Luă hotărârea subită

să plece în sud, la Queenstown, să vadă cum se putea descurca acolo. Ajunse acolo trei zile mai târziu, plină de speranțe. Închirie un pat într-un motel pentru tineri, iar după o lună realizează că nu era însărcinată și răsuflă ușurată. În prima zi își permise o mică pauză așa că, după ce-și găsi acoperiș deasupra capului, urcă pe un deal din apropiere și găsi un loc deosebit de frumos care o îndemna la meditație. Se trezi cu lacrimi pe obraji și-și spuse că era momentul să pună capăt minciunilor. Era îndrăgostită nebunește de Leo. Rămase în acel loc până la apusul soarelui. Dar foamea o făcu să coboare în oraș și să continue să se gândească la imposibila ei iubire. Viața ei era dedicată muzicii, eternei muzici. Dacă, prin absurd, Leo ar dori o relație stabilă cu ea, era mai mult ca sigur că ar cere de la ea mai mult decât era ea pregătită să-i dea.

La sfârșitul lui februarie reveni la Wellington. Pentru prima oară în viață nu mai avea chef de nimic, până și cântatul o obosea. Iar după Crăciun, tot mai puțini erau cei dispuși să plătească pentru a asculta muzica pe care o puteau asculta și la radio. La naiba cu Leo

Dacre. Iubirea pentru el îi luase puterile și ambiția. Se hotărî să exploreze toate posibilitățile de a căpăta o bursă, dar nu se ivi nimic concret. Într-o seară, pe când se îndrepta spre noua ei locuință, auzi o mașină care se opri în dreptul ei.

– Tansy, auzi ea vocea lui Leo.

Simți cum inima începe să-i bată nebunește.

– Ce dorești?

– Aș vrea să discutăm.

Tansy îl invită în noua ei casă.

– Ești însărcinată?

– Nu.

Era clar că, dacă n-o voia pe ea, nu voia nici copilul ei. Probabil Leo o considera o femeie obișnuită, vreo fostă prostituată, dar asta n-o deranja prea mult.

Tansy îl privi în voie. Leo slăbise mult.

– De ce n-ai primit banii pe care ți i-am trimis?

– Nu făcusem nimic pentru ca să-i câștig, spuse ea scurt.

– De asta ai dat și hainele?

– Nu obișnuiesc să port haine pe care nu le-am plătit.

– Asta-mi arată cât de dornică ai fost să mă ștergi din viața ta.

– Să lăsăm asta. Spune-mi, ce face Rick?

– Este bine. A avut dreptate așa cum ai avut și tu. Am înțeles că l-am înăbușit cu grija mea. Grace încă nu s-a obișnuit cu ideea că el vrea să-și dedice viața Domnului. Dar tu ce faci, ai mai compus ceva?

Tansy nu mai compusese nimic din ziua în care avusese certitudinea că nu era însărcinată cu copilul lui.

– Bine , Tansy, dacă nu mai ai nimic de spus, o să te las. Leo o sărută pe obraz și plecă.

Tansy rămase cu privirile ațintite în urma lui și-și spuse că în viața ei nu va mai exista un alt bărbat ca Leo.

Starea de deznădejde care o cuprinsese de când părăsise insula o ținu prizonieră în continuare, dar ea se decise s-o ignore. A doua zi reîncepu lucrul la partiturile ei și lucră până adormi epuizată. Se trezi din cauza vântului care bătea cu putere, făcând zgomot. Iar ea se trezi și plânse pentru toată viața ei care trecea în zadar și pentru că nu întrevedea un sfârșit fericit pen-

tru ea și Leo. De fapt, simțise întotdeauna că nu era la fel ca toți ceilalți, că o anume componentă a caracterului ei o făcea inadptabilă. Stricase fiecare relație pe care o avusese. Mamei naturale nu-i prea păsase de ea, așa că o abandonase, lăsând-o să moară. Familia O'Brien a încercat s-o iubească, dar, la un moment dat, membrii ei au asistat neputincioși la refuzul ei de a se integra în familia lor. Leo făcuse dragoste cu ea, apoi o părăsise, probabil pentru că nu o considera demnă de el.

Din fericire, după câteva zile primi o scrisoare de la profesorul Paxton care îi cerea să ia legătura cu el. Uimită, căci nu se mai aștepta la asta, Tansy porni spre universitate. Profesorul Taxton avea vești bune.

— M-a sunat Tony Adams, îi spuse el. A fost la recitalul organizat de universitate anul trecut, ocazie cu care te-a remarcat.

— Cine este Tony Adams?

— Un producător de televiziune, care face niște documentare superbe despre viața animalelor. Vrea să scrii muzica pentru documentarul despre insulele Chatham pe care îl are în

lucru. Și vestea cea mai bună este că ți s-a aprobat bursa pe care ai cerut-o anul trecut. Nici n-o să mai fie nevoie să cânti pe stradă. Eu am completat formularul în locul tău, trebuie doar să semnezi. Tansy se conformă dar nu putu să nu remarce cât de generoasă era această bursă. Dintr-o dată viața ei deveni foarte plină și colorată. În afara studiilor, se ocupa de muzica pentru documentar, se pregătea pentru concert. Într-o zi, profesorul Paxton îi ceru să vadă muzica pe care o scrisese .

– Cum se numește piesa asta, Tansy?

– Nu i-am dat un nume, dar i-aș putea spune Recviem pentru un copil nenăscut.

Tony Adams fu mulțumit de muzica scrisă de ea pentru documentar, iar banii pe care îi primi fură suficienți. Tansy mai fu contactată și de un regizor, care îi ceru să scrie muzica pentru un serial despre istoria Noii Zeelande. Își găsi un apartament confortabil într-o casă veche de la colțul străzii pe care locuia. Era un apartament recent renovat, mobilat, de care ea fu mulțumită. Încetul cu încetul, lucrurile intrară pe un făgaș nou. Era foarte ocupată și astfel putea să mai uite

de Leo, dar seara, după ce se liniștea totul, amintirea lui revenea obsesiv. Venea Paștele și ea începu să petreacă mult timp repetând recviemul cu orchestra. Își permise să-și cumpere o rochie, prima ei rochie din mătase neagră, și un șirag de perle false. În seara concertului se bucură de aplauzele publicului. Ziarele scriseră despre ea că era foarte talentată, că promitea, și i se luară multe interviuri. Dar ea prefera să fie tot singură. Într-o seară când se întorcea acasă auzi vocea lui Leo:

— De ce nu mi-ai spus, Tansy?

— Ce să-ți spun?

— Că ai fost însărcinată. Dacă aș fi știut, te-aș fi ajutat și n-ai fi pierdut sarcina. Dar cred că tu ești fericită că s-a întâmplat așa.

— Ce tot spui, Leo?

— Vorbesc despre copilul nostru, Tansy. Îți amintești piesa aceea superbă pe care ai scris-o în memoria lui? Ai pierdut sarcina? Sau ai avortat?

— Nu! Nu s-a întâmplat nimic de acest gen.

— Tansy, te-aș fi luat de soție imediat, cred că nu te îndoiești de asta.

– N-am fost însărcinată, spuse Tansy, am dat denumirea asta melodiei pentru că așa mi s-a părut mie mai inspirat.

– Inspirat, spui? Tansy, tu nu-ți dorești o relație permanentă? O să-ți sacrifici viața pe altarul muzicii? Observ că nici n-ai luat în calcul căsătoria cu mine. Ai vrut doar să afli cum este să trăiești momente de pasiune și ai aflat. Apoi, te-ai întors la adevărata ta viață.

– Ce naiba ai fi vrut să fac, Leo?

– De fapt, te-am înțeles mai bine când am văzut de unde ai plecat. Mi-au plăcut cei din familia O'Brien, dar tu ești o fată prea vie și sălbatică, încât erai ca un șoim într-un cuib de vrăbii. Cred că viața alături de ei nu te satisfăcea. Așa că m-am hotărât să te las și eu să pleci. Dar n-am renunțat la tine.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Mai bine să nu mai discutăm acum, când te-am regăsit.

– Ți-a luat destul de mult ca să mă găsești, nu? Ai aflat despre concert?

– Da, am vrut să fac totul pentru ca să te găsesc.

Ai plecat atunci, de Crăciun, iar eu am înnebunit căutându-te. Ai renunțat la fosta ta locuință.

Tansy îl privi lung.

– Tu ai aranjat să primesc bursa?

Leo nu spuse nimic, dar din privirile lui ea înțelese că așa era.

– Am făcut totul pentru tine, Tansy, am vrut să înțelegi că te iubeam. De asta ți-am cumpărat și hainele pe care ai refuzat să le porți. Doream să te îmbrac numai în mătase și dantelă, perle, ca să-ți ofer toate darurile tradiționale pe care le oferă îndrăgostiții. Am încercat să-ți dau bani, pentru că nu suportam gândul că nu-i ai. Dar tu nu m-ai ajutat deloc. M-am simțit atât de inutil. Am vrut chiar de la început să mă căsătoresc cu tine, Tansy.

– Să te căsătorești cu mine?

– Da, Tansy, nu spune nimic și ascultă-mă. Chiar înainte de a face dragoste cu mine, erai cea mai importantă persoană din viața mea. Faptul că am făcut dragoste a fost ca o magie, ca o viziune de alte dimensiuni, care depășea orice altă experiență de acest gen. Am fost îngrijorat când, după plecarea ta, mi-am dat seama că puteai fi însărcinată.

– Îți jur că n-am fost, Leo.

– Atunci, de ce ai numit piesa respectivă recviem?

Ea zâmbi.

– Mi-am dorit să fiu însărcinată, dar n-a fost așa. Aș vrea să am copii cu tine. Te doresc, Leo. Dar mi-am dat seama că nu aveam nici o șansă, așa că am scris recviemul. Mi-am dat seama că urai faptul că te-ai îndrăgostit de o fată care cânta pe stradă.

– Acum n-o să mai scapi, Tansy. Numai asta îmi doresc, să te am lângă mine. Știu că nu m-am purtat frumos cu tine. Voi reveni cu speranța că nu voi mai fi refuzat. Tansy, te iubesc. Vrei să fi soția mea?

Ea nu ezită.

– Da, Leo, cu toate că ești un ticălos, continuu să te iubesc. Dar nu cred că voi putea fi soția pe care ți-o dorești.

– Îmi plăci și așa, ca soție necorespunzătoare.

– La naiba, Leo, nu ai nevoie de o soție care-și va petrece numai jumătate din viață în lumea ta.

– Voi organiza viața noastră în așa fel încât să ai tot timpul necesar pentru muzică.

– Ești atât de dispus să capitulezi?

– Vom ajunge la o înțelegere, Tansy. Dacă există dragoste, totul se rezolvă. Iar noi ne vom iubi până la sfârșitul zilelor.

Tansy era convinsă că viața alături de Leo nu va fi ușoară și senină; el avea dreptate când spunea că vor fi poate și discuții, căci erau două persoane cu caractere foarte bine conturate. Dar vor discuta, vor învăța să rezolve problemele împreună și vor folosi arta compromisului. Indiferent ce le va rezerva viitorul, vor fi împreună, acesta era cel mai important lucru.

Sfârșit